

ตอนที่ 1551 ปล่องไฟ

ห่านเซ็นพาหกวิถึออกไปจากอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้า และเขาก็สังเกตเห็นว่าหกวิถึได้รับบาดเจ็บอย่างหนัก โชคดีที่ร่างกายของจักรพรรดิแข็งแกร่งทำให้เขาไม่ได้ตกอยู่ในอันตรายอะไร

อวีเมี่ยวพาอวีเสวียนออกไปพร้อมกับเธอด้วย ขณะที่เดินกลับออกมา เธอก็จ้องมองห่านเซ็นด้วยสีหน้าที่ดูซับซ้อนอยู่ตลอดเวลา

แต่อย่างไรก็ตามตอนนี้ห่านเซ็นก็ไม่มีเวลาจะมัวฆ่าพวกเขา และถึงเขาจะทำแบบนั้น เขาก็รู้ตัวว่ามันเป็นอะไรที่ไร้ประโยชน์ เพราะอีกฝ่ายเป็นสปีริตที่สามารถเกิดใหม่ได้

ในตอนนี้อาสาสิงโตหยกน้อยดูจะจงรักภักดีกับห่านเซ็นอย่างมาก มันเอาแต่เรียกห่านเซ็นว่าหัวหน้าราวกับว่ามันเกิดมาเพื่อรับใช้เขา

ตั้งแต่ที่ห่านเซ็นได้พบกับแกะตัวนั้น เขาก็ไม่ค่อยชอบใจการถูกเรียกว่าหัวหน้าเท่าไร เขาต้องการให้พวกมันเรียกเขาว่าท่านประธานมากกว่า

“หานเซ็น พวกเราควรจะกลับออกไปเลยดีไหม?” ภูติน้อยรีบเข้ามาถาม
หานเซ็น

เธอไม่ได้เข้าไปในอุโมงค์แสงแห่งเทพเจ้าเพราะเธอต้องการจะเพิ่มระดับ
แกนยืนด้วยตัวเอง และเธอก็ไม่ได้มาที่โบราณสถานของเทพเจ้าเพื่อ
อุโมงค์นี้เช่นกัน เธอมาเพื่อหาโบราณวัตถุเท่านั้น

การเพิ่มระดับผ่านอุโมงค์นั้นมอบผลประโยชน์ที่แตกต่างออกไป มันยากที่
จะตัดสินได้ว่าอันไหนดีกว่าซึ่งแต่ละคนก็มักจะมีความคิดที่แตกต่างกัน
ออกไป

ราชาสิงโตหยกน้อยต้องการจะติดตามไปด้วย ซึ่งหานเซ็นก็ไม่ได้ปฏิเสธ
เพราะการมีมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดมาอยู่เคียงข้างนั้นถือเป็นอะไรที่มี
ประโยชน์

ราชาสิงโตหยกน้อยสั่งให้มอนสเตอร์ที่ติดตามมันมาคอยเฝ้าอุโมงค์เอาไว้
หลังจากนั้นมันก็ติดตามหานเซ็นไปสำรวจสถานที่อื่นต่อ

ห่านเซ็นนั่งอยู่บนหลังของอสูรดวงดาวสมุทร ขณะที่นำของที่ได้มาจาก
ห้องคริสตัลไลเซอร์ออกมาดูเล่น

ก่อนที่จะเข้าไปในอุโมงค์แสงแห่งพระเจ้ายกก่อนหน้านี้ ห่านเซ็นรู้สึกว่ามันมี
บางสิ่งเรียกให้เขาเข้าไป แต่หลังจากที่กลับออกมา เขาก็ไม่ได้รู้สึกถึงมัน
อีกแล้ว ดังนั้นเขาคิดว่าหนึ่งในสิ่งของที่น่าติดตัวออกมาด้วยก็คือสิ่งที่
เรียกให้เขาเข้าไปข้างใน แต่เมื่อเขามองดูพวกมัน เขาก็คิดว่าพวกมันดู
เหมือนกับของใช้ผู้หญิงทั้งหมด

“พวกม้าน้ำสีดำนั้นมาอีกแล้ว” ภูติน้อยตะโกน

ห่านเซ็นมองขึ้นไปบนท้องฟ้า และเขาก็เห็นพวกม้าน้ำสีดำกำลังลาก
ปล่องไฟใหญ่เหมือนกับทุกที แต่ครั้งนี้ห่านเซ็นประหลาดใจที่เห็นว่าดวง
ไฟที่อยู่ในปล่องไฟดับลงไปแล้ว

“พวกม้าน้ำสีดำนั้นลากปล่องไฟไปมาทั่วทั้งโบราณสถาน พวกมัน
ต้องการจะทำอะไรกันแน่?” ห่านเซ็นพูดกับตัวเอง

ราชาสิงโตหยกน้อยรีบพูดขึ้นมา “ครั้งหนึ่งท่านพ่อของข้าเคยมาที่
โบราณสถานนี้ในตอนที่เขายังเล็ก และเขาก็ได้เห็นม้าน้ำสีดำกับปล่องไฟ
นั่นในตอนนั้นด้วย เขาเตือนข้าว่าอย่าได้เข้าไปใกล้พวกมันเพราะว่าพวก
มันแต่ละตัวแข็งแกร่งเทียบเท่ากับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด”

“แน่นอน พวกเรารู้อยู่แล้วว่าพวกมันแข็งแกร่ง!” ภูติน้อยเบะปาก

ห่านเซ็นหันไปมองสิงโตหยกน้อยด้วยความประหลาดใจและถาม

“ไม่ใช่ว่าราชาสิงโตขาวเกิดมาเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กอยู่แล้ว
หรือ?”

“หลายคนเชื่อแบบนั้น แต่จริงๆ แล้วเขาแข็งแกร่งขึ้นด้วยความพยายาม
ของตัวเอง” ขณะที่พูดถึงราชาสิงโตขาว ราชาสิงโตหยกน้อยก็ดูภาคภูมิใจ
ขึ้นมา

ห่านเซ็นพยักหน้า แต่ไม่ได้พูดอะไร เขามองไปที่ม้าน้ำสีดำที่กำลังลาก
ปล่องไฟอยู่ พวกมันตรงไปที่ภูเขาสูงหนึ่ง และในที่สุดพวกมันก็หายไป
จากสายตาของพวกเขา

“พวกเราลองไปดูกันเถอะว่าพวกมันกำลังทำอะไรกันอยู่”

ห่านเซ็นรู้สึกสนใจในปล่องไฟนั้นขึ้นมา ปกติแล้วปล่องไฟจะหนาวเย็นเกินกว่าจะเข้าไปใกล้ได้ แต่ตอนนี้เปลวไฟสีฟ้าได้ดับไปแล้ว ทำให้เขาสามารถเข้าไปใกล้มันได้

ภูติน้อยคิดว่าปล่องไฟคือโบราณวัตถุชิ้นหนึ่ง ดังนั้นเธอเห็นด้วยว่าควรจะไปดูมันหน่อย

ราชาสิงโตหยกน้อยดูลังเล แต่ถ้าห่านเซ็นตัดสินใจว่าจะไป มันก็รู้ว่าต้องไปพร้อมกับเขาด้วย

กลุ่มของพวกเขาตรงไปทางที่ปล่องไฟหายลับสายตาไป ภูเขาลูกนี้ไม่ใช่ลูกที่ใหญ่ที่สุดในโบราณสถาน แต่ถึงอย่างนั้นมันก็สูงราวๆหนึ่งหมื่นเมตร

โชคดีที่มันไม่มีดอกไม้ประหลาดมาขวางทางทำให้พวกเขาสามารถปีนขึ้นไปถึงยอดเขาได้อย่างปลอดภัย

เมื่อไปถึงยอดเขา พวกเขาก็สังเกตเห็นว่าหลังยอดเขาขึ้นไปยังมีภูเขาอีก
ลูกหนึ่ง ภูเขาลูกนี้สูงทะลุก้อนเมฆขึ้นไป และพวกเขาก็เห็นว่าพวกม้าน้ำสี
ดำกำลังลากปล่องไฟขึ้นไปบนยอดเขานั้น

หวนเซ็นและภูติน้อยหันมามองหน้ากัน หลังจากนั้นพวกเขาก็ตามพวกมัน
ไป

ยอดของภูเขาดูเหมือนกับแท่งน้ำแข็งที่สูงเหนือเมฆขึ้นไป พวกเขาไม่
สามารถเห็นพวกม้าน้ำสีดำได้อีก หลังจากที่พวกมันผ่านกลุ่มเมฆไปแล้ว

หลังจากที่พวกเขาใช้เวลากว่าครึ่งวันในการปีนไปจนผ่านกลุ่มเมฆ พวก
เขาก็เห็นก้อนเมฆจำนวนมากอยู่รอบๆตัว มันเป็นภาพที่สวยงามมากราว
กับว่าอยู่บนสวรรค์

พวกม้าน้ำสีดำลากปล่องไฟไปที่ยอดเขาและหยุดอยู่ที่นั่น ดูเหมือนกับว่า
พวกมันกำลังรออะไรบางอย่างอยู่

ไม่นานหลังจากนั้นโซ่ที่ล่ามพวกม้าน้ำน้ำอู่ก็ถูกปลดออก พวกมันทั้ง 11 ตัว
ส่งเสียงร้องตะโกนออกมาอย่างมีความสุขและรีบลงภูเขาไป พวกมันดู
เหมือนกับปลาที่เพิ่งจะหนีออกจากตาข่ายได้

ไม่นานหลังจากนั้นกลุ่มของม้าน้ำน้ำแข็งก็ปรากฏตัวออกมา ซึ่งพวกมัน
เป็นกลุ่มเดียวกับห่านเขินเห็นในป่าน้ำแข็ง

ม้าน้ำสีดำทั้ง 11 ตัวเคลื่อนตัวเข้าไปหาพวกม้าน้ำน้ำแข็ง หลังจากนั้น
พวกมันแต่ละตัวก็คลั่งคอกันราวกับเป็นคู่รัก

ม้าน้ำตัวเล็กกว่าไปมารอบๆตัวของพวกเขาอย่างร่าเริง พวกมันดู
เหมือนกับครอบครัวใหญ่ที่มีความสุข

ขณะที่ห่านเขินมองดูพวกม้าน้ำอู่อยู่นั้น เปาเอ๋อก็หันไปมองที่ปล่องไฟด้วย
ความสนใจ เธอกระโดดออกจากแขนของห่านเขินและรีบวิ่งขึ้นบนยอด
เขาที่มีปล่องไฟตั้งอยู่

ห่านเห็นตกใจ เขาต้องการจะเรียกเธอกลับมา แต่เขาไม่อยากจะไปทำให้พวกม้าน้ำรู้ตัว และเนื่องจากเขาเองก็สนใจปล่องไฟนั้นเช่นกัน ดังนั้นเขาจึงตามเป่าเอ๋อขึ้นไปยังยอดของภูเขา

ภูติและราชาสิงโตหยกน้อยเองก็ตามไปด้วยเช่นกัน

พวกม้าน้ำกำลังคล้องคอซึ่งกันและกันอยู่ ด้วยเหตุนี้พวกมันจึงไม่สังเกตเห็นพวกเขา

ปล่องไฟไม่ได้ปล่อยไอน้ำออกมาอีกต่อไป ทุกคนขึ้นไปบนยอดเขาและเป่าเอ๋อก็ขึ้นไปนั่งบนยอดของปล่องไฟ หลังจากนั้นเธอก็ยื่นหัวเข้าไปในปล่องไฟด้วยความอยากรู้อยากเห็น

เมื่อห่านเห็นตามเป่าเอ๋อได้ทัน เขาก็อุ้มเธอออกมาจากปล่องไฟ หลังจากนั้นเขาก็ยื่นหัวไปมองว่าภายในปล่องไฟมีอะไรอยู่กันแน่..

ตอนที่ 1552 สิ่งมีชีวิตในปล่องไฟ

เมื่อห่านเซ็นมองเข้าไปข้างใน เขาก็ต้องช็อคเพราะภายในปล่องไฟนั้นมี ดวงตาคู่หนึ่งกำลังจ้องมองมาที่เขา

โชคดีที่ห่านเซ็นผ่านอะไรมามาก เขาก็สงบจิตใจเอาไว้ได้และจ้องมอง กลับไปที่ดวงตาคู่นั้นแทน

เจ้าของดวงตานี้ดูเหมือนจะเป็นอะไรบางอย่างที่อยู่ในชุดเกราะ แต่ เนื่องจากมันอยู่ภายในปล่องไฟอันดำมืด ห่านเซ็นจึงไม่สามารถมองเห็น อะไรอย่างอื่นได้ แต่ดูๆไปแล้วมันก็ดูเหมือนกับมนุษย์

‘มนุษย์? สปิริต? หรือมอนสเตอร์รูปร่างมนุษย์กันแน่?’ ห่านเซ็นสงสัย ขณะที่จ้องมองไปที่ดวงตา

เป่าเอ๋อปีนขึ้นไปบนไหล่ของห่านเซ็นและมองลงไปภายในปล่องไฟ เช่นเดียวกัน เมื่อเห็นดวงตาที่อยู่ในชุดเกราะ เธอก็คิดว่ามันเป็นอะไรที่น่าสนใจ

ไม่นานหลังจากนั้นภูติน้อย ราชาสิงโตหยกน้อย จึงออกสี่เงินและอสุร
ดวงดาวสมุทรก็มาถึง พวกมันมองดูสิ่งที่อยู่ภายในปล่องไฟเช่นเดียวกัน
ดวงตาที่อยู่ภายในปล่องไฟนั้นยังไม่ได้เคลื่อนไหวอะไร แต่ยังคงจับจ้อง
มาที่ห่านเช่นต่อไป

ห่านเซ็นรู้สึกประหลาดใจ เขาคิด ‘หมายความว่าเจ้าสิ่งนี้คือสิ่งที่จับจ้อง
เรามาโดยตลอดตั้งแต่ที่เข้ามาในโบราณสถานของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?’

ขณะที่ห่านเซ็นยังคงถูกสายตาคู่นั้นจับจ้อง เขาก็สงสัยว่าเจ้าสิ่งนี้จับตามอง
สิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่เข้ามาในโบราณสถานหรือมันแค่จ้องตามาที่เขา
เพียงคนเดียว

ในตอนแรกห่านเซ็นคิดว่าสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่เข้ามาในโบราณสถานน่าจะ
ถูกจับตามอง แต่ด้วยการที่สายตาคู่นี้เอาแต่จับจ้องมาที่เขาและเมื่อก
อื่นๆ ห่านเซ็นก็คิดว่าข้อสันนิษฐานนั้นคงจะผิดไป

หลังจากที่มองไปได้สักพักภูติน้อยและคนอื่นๆก็รู้สึกเบื่อ ในตอนแรกพวก
เขาคิดว่าข้างในน่าจะมีสมบัติอยู่ แต่มันกลับไม่ใช่

แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็รู้สึกตกตะลึงเล็กน้อย ปล่องไฟนั้นมักจะปล่อย
ความหนาวเย็นอันเลวร้ายออกมาตลอดเวลา มันเป็นความหนาวเย็นที่
รุนแรงที่ห้ามไม่ให้สิ่งมีชีวิตไหนๆเข้าไปใกล้ปล่องไฟได้

ตอนนี้เมื่อเห็นว่ามีอะไรบางอย่างอยู่ภายในปล่องไฟ พวกเขาก็พอจะคาด
เดาได้ว่าสิ่งมีชีวิตที่อยู่ข้างในนั้นแข็งแกร่งขนาดไหน

แต่ถึงพวกเขาจะรู้สึกประหลาดใจ พวกเขาก็ไม่รู้ว่าควรจะรีบหนีไปดีไหม
สิ่งมีชีวิตที่อยู่ภายในปล่องไฟนั้นเห็นพวกเขาแล้ว และถ้ามันเลือกที่จะส่ง
เสียงให้ม้าน้ำสีดำรู้ตัว พวกเขาก็อาจจะต้องตายในไม่ช้า

ราชาสิงโตหยกน้อยและอสูรดวงดาวสมุทรกลายเป็นระดับขั้นสุดยอดแล้ว
แต่ถึงอย่างนั้นพวกมันทั้งคู่ก็ไม่สามารถเอาชนะม้าน้ำสีดำทั้ง 11 ตัวได้

แต่ก่อนที่จะพวกเขาจะหนีไป พวกเขาก็ได้ยินเสียงกรีดร้องดังขึ้นมาจาก
ระยะที่ไม่ไกลออกไป

พวกเขาหันไปมองรอบๆ เพื่อจะหาว่าเสียงมาจากที่ไหน และพวกเขาก็เห็น
ม้าน้ำน้ำแข็งตัวหนึ่งที่อยู่ในทะเลก้อนเมฆกำลังส่งเสียงมาที่พวกเขาด้วย
ปากที่ดูเหมือนกับโทรโข่งของมัน

ม้าน้ำตัวนี้ไม่ได้ดูดุร้ายอะไร มันก็แค่มองพวกเขาด้วยความอยากรู้อยาก
เห็น

แต่หลังจากที่เสียงนั้นเงียบไป ม้าน้ำน้ำแข็งและม้าน้ำสีดำก็หันมามองที่
กลุ่มของพวกเขา

“วืง!” หานเซ็นตะโกนและเริ่มวืงออกไปทันที

ถึงหานเซ็นจะมีพลังที่แข็งแกร่งพอที่จะต่อสู้กับมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดได้
แต่ม้าน้ำสีดำทุกตัวนั้นเป็นมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดทั้งหมด เกมมันยังมี
ม้าน้ำน้ำแข็งคอยสนับสนุนอีก ดังนั้นถ้าพวกเขาอยู่ที่นี้เพื่อต่อสู้ มันก็มี
โอกาสสูงที่พวกเขาจะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

พวกเขารีบวิ่งลงจากภูเขา ขณะที่พวกม้าน้ำก็ไล่ตามพวกเขามาจาก
ด้านหลัง

ม้าน้ำสีดำทั้ง 11 ตัวดูโกรธมาก และพวกมันก็ไล่ตามพวกเขาอย่างจริงจัง พวกมันเคลื่อนไหวได้รวดเร็วกว่าราชาสิงโตหยกน้อยที่เป็นมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดแล้วซะอีก

“โอ้ไม่นะ! ม้าน้ำสีดำพวกนี้น่ากลัวเกินไปแล้ว พวกเราต้องตายแน่ๆ ถ้าถูกพวกมันไล่ทัน” ราชาสิงโตหยกน้อยหันกลับไปมองและตกใจกับสิ่งที่มันเห็น

ห่านเขีนกัดฟัน หลังจากนั้นเขาก็อุ้มเป่าเอ๋อกับจิ้งจอกสีเงินขึ้นไปบนหลังของอสูรดวงดาวสมุทรและตะโกน

“ขึ้นมาเร็วเข้า! วิ่งเร็วอสูรดวงดาวสมุทร!”

ภูติน้อยน้อยรีบขึ้นมาบนหลังของอสูรดวงดาวสมุทร ซึ่งม้าน้ำตัวน้อยก็ขึ้นตามมาด้วยเช่นกันดูเหมือนกับว่ามันกำลังสนุกสนานอยู่

อสูรดวงดาวสมุทรใช้พลังของมัน หลังจากนั้นร่างกายของมันก็ถูกห่อหุ้มล้อมด้วยดวงดาวนับไม่ถ้วนราวกับกาแล็กซี

“รอช้าด้วย!” ราชาสิงโตหยกน้อยตะโกนขึ้นมา ตัวของมันใหญ่เกินไป และทั้งหมดที่มันทำได้ก็คือจับหางของอสูรดวงดาวสมุทรเอาไว้

ด้วยดวงดาวที่อยู่รอบๆ ร่างกายของอสูรดวงดาวสมุทรก็สามารถเคลื่อนที่ผ่านแท่งน้ำแข็งได้ แต่พวกมันน้ำสีดำก็ไม่ได้คิดจะล้มเลิกการไล่ล่าง่ายๆ พวกมันชนแท่งน้ำแข็งที่ขวางทางจนแตกกระจายไปอย่างง่ายดาย

อสูรดวงดาวสมุทรยังคงวิ่งทะลุแท่งน้ำแข็งแบบนี้ต่อไป ขณะที่มันน้ำสีดำก็ไล่ตามพวกเขามาจากด้านหลัง

แต่ทันใดนั้นไซ้ที่ล่ามคอพวกมันน้ำสีดำก็ปรากฏขึ้นมา ทำให้พวกมันน้ำสีดำไม่สามารถไปไกลมากกว่านั้นได้ หลังจากนั้นไซ้ก็ดึงพวกมันกลับไปปล่อยไฟ

พวกมันส่งเสียงกรีดร้องออกมาด้วยความโกรธ แต่พวกมันก็ไม่สามารถหนีจากการจับกุมของไซ้ไปได้

ม้าน้ำน้ำแข็งยังคงพยายามไล่ล่าอสูรดวงดาวสมุทรต่อไป แต่หลังจากอสูร
ดวงดาวสมุทรเคลื่อนที่ผ่านแท่งน้ำแข็งไปหลายต่อหลายอัน พวกม้าน้ำ
น้ำแข็งก็หายไปสาายตาจากของพวกเขา

“อสูรดวงดาวสมุทรมีประโยชน์มากในตอนที่จะหนี” หานเซ็นรู้สึกดี
ความเร็วและพลังของอสูรดวงดาวสมุทรมันเพิ่มขึ้นอย่างมากหลังจากที่
เป็นขั้นสุดยอดแล้ว

ในที่สุดอสูรดวงดาวสมุทรก็ไปหยุดที่ทุ่งน้ำแข็งแห่งหนึ่ง ทุกคนลงจากหลัง
ของมัน ราชาสิงโตหยกน้อยตรวจดูอสูรดวงดาวสมุทรด้วยความสนใจ

“มอนสเตอร์ตัวนี้เคลื่อนที่ผ่านวัตถุได้ด้วยหรอเนี่ย? ว้าว นี่มันเป็นอะไร
ที่ สุดยอดไปเลย”

ม้าน้ำน้ำแข็งตัวน้อยที่ตามพวกเขามาด้วยนั้นตอนนี้อู่ออกตื่น มันเคลื่อนที่
ไปมาเป็นวงกลมและส่งเสียงร้องออกมา รวากับว่าพยายามจะตามหาแม่
ของมัน

ตอนนี้พวกเขาเดินทางออกมาไกลจากพวกม้าน้ำมากแล้ว ดังนั้นไม่ว่ามัน
จะร้องดังแค่ไหน พ่อแม่ของมันก็ไม่มีทางได้ยิน

เป่าเอ่อกระโดดขึ้นไปบนหลังของม้าน้ำตัวน้อยและลูบหัวของมันด้วยฝ่า
มือของเธอ

“ใจเย็นๆ! ไม่ต้องกลัว”

ม้าน้ำตัวน้อยมุดหัวเข้าไปในอ้อมแขนของเป่าเอ่อ ขณะที่ร้องให้ออกมา ดู
เหมือนว่ามันพบคนที่จะคอยดูแลมันแล้ว

ตอนที่ 1553 กลับมาที่หอคอยแห่งโชคชะตา

หานเซ็นอยากจะฆ่ามันน้ำตัวนี้ แต่เป่าเอ๋อดูจะขึ้นชอบมัน ดังนั้นเขาจึง
ล้มเลิกความคิดนั้นไป

“ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าในปล่องไฟจะมีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่แบบนั้น อยาก
รู้จริงๆว่ามันเป็นตัวอะไรกันแน่?” ราชาสิงโตหยกน้อยพูด

“มันจะเป็นอะไรก็ช่าง แต่มันไม่มีทางเป็นโบราณวัตถุไปได้” ภูติน้อยดู
จะหงิดหงุด

“ไม่ว่ามันจะเป็นโบราณวัตถุหรือไม่ก็ตาม พวกเราก็ไม่ควรไปยุ่งกับมัน
มันน้ำสีดำพวกนั้นเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แต่พวกมันกลับถูกล่าม
เอาไว้ด้วยโซ่กันอย่างง่ายดาย ดังนั้นตัวอะไรก็ตามที่อยู่ข้างในปล่องไฟ
จะต้องแข็งแกร่งมากแน่ๆ ฉันก็ไม่คิดว่าพวกเราจะสู้กับมันได้” หานเซ็น
พูด

ทุกคนก็คิดเหมือนกัน พวกเขาล้มเลิกความคิดที่จะไปยุ่งกับปล่องไฟอัน
นั้นและหันไปสำรวจที่อื่นต่อแทน

ม้าน้ำตัวน้อยยังคงตามหลังเป่าเอ๋อมา ในตอนแรกมันคิดถึงกลุ่มของมัน แต่หลังจากเล่นกับเป่าเอ๋อไปสักพัก อารมณ์ของมันก็ดีขึ้น

ห่านเซินเดินทางอยู่ในโบราณสถานหลายวัน แต่เขาก็ไม่เจออะไรที่น่าสนใจเลย ในขณะที่เดียวกันเขาก็ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปการฝึกวิชาลับที่ได้เรียนรู้มาจากหอคอยแห่งโชคชะตา และเมื่อเขาฝึกสำเร็จเมื่อไหร่ เขาก็คิดที่จะกลับไปที่นี่อีกครั้ง เพื่อจะลองดูว่าสามารถนำสมบัติพวกนั้นออกมาจากหอคอยได้ไหม

สมบัติทั้ง 7 ชิ้นนั้นมีโอกาสที่จะเป็นโบราณวัตถุที่พวกเขา กำลังตามหาอยู่

กลุ่มของห่านเซินทำการสำรวจหาโบราณวัตถุอยู่เป็นเวลา 2 อาทิตย์ ในขณะที่ห่านเซินคิดซะว่ามันเหมือนกับการเดินทางท่องเที่ยวธรรมดาๆ ชะมากกว่า เนื่องจากพวกเขาไม่ได้เจอสิ่งของอะไรดีๆเลย

ในช่วง 2 อาทิตย์ที่ผ่านมา ห่านเซินได้ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับฝึกวิชาอยู่บนหลังอสูรดวงดาวสมุทร และในขณะที่มันค่อยๆเดินสำรวจไปทั่วๆ

ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกว่าประตูแห่งชีวิตมีปฏิกิริยาขึ้นมา และการสูบฉีดเลือดในร่างกายของเขาก็รวดเร็วมากขึ้น

เลือดภายในร่างกายของเขาไม่ได้ถูกขับเคลื่อนโดยหัวใจอีกต่อไปแล้ว ในตอนนี้มันถูกขับเคลื่อนโดยประตูแห่งชีวิตแทน มันเป็นวงจรการหมุนเวียนของเลือดแบบใหม่ และมันก็นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงต่อการทำงานของร่างกาย

มันไม่ใช่แค่เลือดเท่านั้นที่เปลี่ยนแปลงไป เลือดของเขานั้นเป็นแค่ตัวกระตุ้นสำหรับสิ่งอื่นๆ เซลล์และยีนของห่านเซ็นได้รับความเปลี่ยนแปลงโดยตรง

ลักษณะภายนอกของห่านเซ็นส่วนใหญ่แล้วไม่มีความเปลี่ยนแปลงอะไร ความเปลี่ยนแปลงทั้งหมดเกิดขึ้นภายในตัวของเขา เว้นก็แต่มีานตาสีดำของเขาที่ตอนนี้เปลี่ยนไปเป็นสีแดงแล้ว

แต่นอกจากสีของตาแล้ว ห่านเซ็นก็ดูเหมือนเดิมทุกอย่าง แต่ภายในร่างกายของเขานั้นมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นหลายอย่าง

ห่านเซ็นรู้สึกทราบว่ากระดูกกับเนื้อหนังของเขาถูกสร้างขึ้นใหม่ทั้งหมด และเขาก็รู้สึกว่าร่างกายตัวเองหนักขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า เลือดของเขาไม่ได้ไหลไปตามหลอดเลือดอีกต่อไป และมันก็ถูกผูกโยงเข้ากับกระดูกและเนื้อหนังของเขาโดยตรง

ความเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้ร่างกายของห่านเซ็นสามารถสัมผัสถึงสิ่งต่างได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนั้นเขายังสามารถควบคุมร่างกายของตัวเองได้ดียิ่งขึ้นกว่าเดิม

เมื่อห่านเซ็นหันไปทิ่มมองอสุรดวงดาวสมุทรและราชาสิงโตหยกน้อย เขาก็ต้องอึ้ง ดวงตาสีแดงทำให้การมองเห็นของเขาเปลี่ยนไป ห่านเซ็นสามารถเห็นเลือดที่ไหลเวียนอยู่ในร่างกายของพวกมันได้

หรืออย่างน้อยนั่นก็คือสิ่งที่ห่านเซ็นคิดในตอนแรก แต่หลังจากที่ตรวจดูดีๆ ห่านเซ็นก็สังเกตได้ว่าสิ่งที่เห็นนั้นไม่ใช่เลือด

การไหลเวียนของเลือดนั้นควรจะถูกขับเคลื่อนด้วยหัวใจ แต่สิ่งที่ห่านเซ็นเห็นไม่ใช่แบบนั้น พลังงานสีแดงที่ไหลเวียนอยู่ภายในร่างกายของพวก

เขามีเจดสีที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละจุดของร่างกาย แถมการการไหลเวียนของมันก็ไม่ได้มีเส้นทางที่ตายตัว

‘มันคือพลังชีวิตอย่างนั้นหรือ?’ หานเซ็นคาดเดา แต่เขาก็ไม่แน่ใจ

หานเซ็นต้องการจะเข้าไปดูใกล้ๆ แต่จู่ๆ เขาก็รู้สึกเจ็บปวดในหัว และร่างกายของเขาก็เริ่มชักกระตุก เหมือนกับว่าเขาถูกแทงด้วยเข็มจำนวนมาก

เมื่อหานเซ็นหยุดใช้วิชา ความรู้สึกเจ็บปวดก็หายไปทันที และการเปลี่ยนแปลงในร่างกายของเขาก็กลับสู่สภาพเดิมเหมือนกับก่อนที่จะฝึกวิชานั้น

หานเซ็นรู้สึกได้ว่าร่างกายของเขาตอนนี้ค่อนข้างอ่อนเพลีย เขาคิด ‘วิชาลับนี้กินพลังงานมากจริงๆ เราแค่ใช้มันไปไม่กี่นาที ร่างกายก็อ่อนเพลียขนาดนี้แล้ว อยากู้จริงๆ ว่าความแข็งแกร่งของเราจะอยู่ในระดับไหนขณะที่ใช้วิชานี้อยู่? แล้วไอ้พลังงานสีแดงนั้นคืออะไรแน่?’

ห่านเซ็นพักผ่อนอยู่ครึ่งวัน ก่อนที่ร่างกายจะกลับมาแข็งแรงเหมือนเดิม และดูเหมือนว่ามันจะไม่มีผลกระทบอะไรถาวรหลังจากที่ใช้วิชาลับ

‘ดูเหมือนว่าถึงเวลาที่เราต้องกลับไปหอคอยนั้นแล้ว’

ห่านเซ็นเริ่มคิดหาวิธีที่เขาจะทำให้ภูติน้อยและราชาสิงโตหยกน้อยเล็กติดตามเขาไปสักระยะ ห่านเซ็นตัดสินใจบอกกับพวกเขาว่ามันจะรวดเร็วกว่าถ้าแยกกันไปค้นหา หลังจากนั้นห่านเซ็นก็พาเป่าเอ๋อ จิ้งจอกสีเงิน และอสูรดวงดาวสมุทรกลับไปหอคอยแห่งโชคชะตา

ม้าน้ำน้ำแข็งตัวน้อยนั้นก็ติดตามเป่าเอ๋อมาไม่เลิก ด้วยเหตุนี้ห่านเซ็นจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยอมให้มันตามมาด้วย

ราชาสิงโตหยกน้อยนั้นยังถือว่าเป็นคนนอกสำหรับเขา ส่วนภูติน้อยก็น่าสงสัยอยู่ ด้วยเหตุนี้ห่านเซ็นจึงไม่อยากพาพวกเขาไปด้วย

อสูรดวงดาวสมุทรพาห่านเซ็นกลับไปภูเขาน้ำแข็งที่เต็มไปด้วยดอกไม้อันตราย

ตอนนี้สูตรดวงดาวสมุทรเป็นขั้นสุดยอดแล้ว ทำให้การใช้พลังในการเดินทางทะลุวัตถุต่างๆไม่ได้ใช้เยอะเหมือนเดิม มันจึงสามารถพาห่านเซ็นไปที่หอคอยได้อย่างไม่ยากเย็นอะไร

ห่านเซ็นรีบเปิดประตูออกอย่างตื่นเต้นและตรงขึ้นไปที่สูงบนสุด เมื่อไปถึง เขาก็เห็นว่าสมบัติทั้ง 7 ยังคงอยู่บนแท่นหินเหมือนเดิม ทำให้เขาถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งใจ

‘ดูเหมือนว่าเทพแห่งผลกรรมจะฝึกวิชาลับไม่ได้จริงๆ เพราะถ้าเขาทำได้ เขาก็น่าจะกลับมาที่นี่ก่อนหน้านี้เรา หรือไม่เขาก็ยังฝึกมันไม่สำเร็จ’ ห่านเซ็นคิด

ห่านเซ็นเริ่มใช้วิชาลับ ทันใดนั้นร่างกายของเขาก็เริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นอีกครั้ง หลังจากนั้นเขาก็ยื่นมือออกไปเพื่อจะลองดูว่าสามารถผ่านโล่วังวนมิติเข้าไปได้ไหม

ห่านเซ็นค่อยๆยื่นมือออกไปอย่างช้าๆด้วยความระมัดระวัง และเมื่อปลายเล็บไปถึงบนแท่นหิน ปลายเล็บของเขาก็หายไป

สีหน้าของหานเซ็นเปลี่ยนไป เขารีบดึงมือของตัวเองกลับมาทันที

“วิชานี้ไม่เห็นจะทำให้เราผ่านโล่วังวนมิติไปได้เลย”

หานเซ็นเสียเวลาฝึกวิชาและกลับมาที่นี่ แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับเป็นอะไรที่น่า
ผิดหวัง มันทำให้เขารู้สึกท้อแท้อย่างมาก ดูเหมือนว่าการจะเอาสมบัติ
พวกนี้ออกไปดูจะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้แล้ว

แต่ทันใดนั้นหานเซ็นได้ยินเสียงดังมาจากข้างนอก ซึ่งมันเป็นเสียงกรีด
ร้องที่เขาคุ้นเคยเป็นอย่างดี

สีหน้าของหานเซ็นเปลี่ยนไป เขารีบไปที่หน้าต่างและผลักมันเปิดออก

หานเซ็นมองลงไปที่ด้านล่างซึ่งมันก็เป็นอย่างที่เขาคิดเอาไว้ ตอนนี้ม่านน้ำสี
ดำทั้ง 11 ตัวอยู่ที่ข้างนอกหอคอยและส่งเสียงกรีดร้องใส่หอคอยอย่าง
ต่อเนื่อง

“เวรล่ะ! ม่านน้ำพวกนี้ดูท่าจะโกรธมาก ๆ ด้วย แถมพวกมันยังเอาปล่องไฟ
มาด้วย ถ้ารู้ว่าพวกมันจะตามไม่เลิกแบบนี้ เราก็คงจะไม่พาเจ้าตัวน้อยนี้

มาด้วยหรือ' หานเชื่'นคิดว่าที่พวกม៉าน้ำสีดำตามมาก็เพื่อจะพาตัวม៉าน้ำ
ตัวนี้กลับไป

ตอนที่ 1554 มนุษย์หินไร้หัว

ห่านเซ็นไม่รู้ว่าเปลวไฟสีฟ้าในปล่องไฟลุกกลับขึ้นมาอีกครั้งตั้งแต่เมื่อไหร่

ตอนนี้ปากที่เหมือนกับโทรโข่งของม้าน้ำสีดำทั้ง 11 ตัวกำลังพ่นไอเย็นมาใส่หอคอยแห่งนี้

‘เวรเอ้ย! พวกม้าน้ำมันโหดร้ายถึงขนาดนี้เลยหรือ? ถึงเราจะลักพาตัวม้าน้ำตัวน้อยมากก็จริง แต่ก็ไม่เห็นจำเป็นต้องแข่งแข่งมันไปพร้อมกันเลย’

ห่านเซ็นเริ่มพยายามคิดหาวิธีที่จะหนีไปจากสถานการณ์อันเลวร้ายนี้

ไอเย็นนั้นปิดล้อมหอคอยแห่งโชคชะตาเอาไว้หมดแล้ว และถึงอสูรดวงดาวสมุทรจะใช้พลังในการทะลุผ่านวัตถุเพื่อจะหนีไป แต่ห่านเซ็นก็คิดว่าพวกเขาก็น่าจะต้องแข่งตายอยู่ดี

ตูม!

แท่งน้ำแข็งที่อยู่รอบๆ เริ่มพังทลายลงมาเนื่องจากแรงสั่นสะเทือนที่เกิดขึ้น
จากไอน้ำที่พวกมันน้ำพุ่งออกมา ดอกไม้ที่อยู่รอบๆ เองก็กลายเป็น
น้ำแข็งทั้งหมด ไม่นานพื้นดินในบริเวณรอบๆ ก็เริ่มแตกแยกออกจากกัน
มันเหมือนกับว่าโลกใบนี้กำลังจะถึงจุดจบ

พลังของพวกมันน้ำสีดำทั้ง 11 ตัวมีมากเกินไป และเมื่อดูจากพลังที่พวก
มันปล่อยออกมาแล้ว หานเซ็นก็สามารถบอกได้ว่าพวกมันเป็นมอนสเตอร์
ชั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กทั้งหมด

‘บ้าเอ๊ย! พวกมันต้องการจะฆ่าเราให้ได้ เดียวก่อนนะ... ถ้าไอน้ำที่พวก
มันพุ่งออกมานั้นรุนแรง แล้วทำไมเราถึงไม่รู้สึกรุนแรงอะไรเลยล่ะ?’
หานเซ็นอึ้ง เมื่อรู้ตัวว่าตัวเองไม่ได้รู้สึกถึงอากาศหนาวเย็นเลยสักนิดเดียว

‘หรือว่าตอนนี้มันหนาวถึงขนาดที่สมองของเรากลายเป็นน้ำแข็งไปแล้ว
เราถึงไม่รู้สึกรุนแรงอะไรเลย?’ หานเซ็นหยิกตัวเอง เขายังคงรู้สึกเจ็บอยู่และผิว
ของเขาก็ยังคงนุ่มเหมือนเดิม เขาไม่ได้ถูกแช่แข็งอย่างแน่นอน

‘เกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย? หอคอยแห่งนี้ป้องกันพวกเราจากไอน้ำที่พวกมันน้ำ
พุ่งออกมาอย่างนั้นหรือ?’ หานเซ็นถามตัวเอง

หอคอยแห่งนี้ตั้งอยู่บนภูเขาน้ำแข็ง และม้าน้ำทั้ง 11 ตัวก็ได้ทำให้ภูเขาทั้ง
ลูกถล่มลงมาด้วยไอน้ำของพวกมัน แต่ตอนนี้หอคอยกลับไม่สะดุ้งสะ
เทือนเลยแม้แต่หน่อย

ห่านเซ็นริบมองออกไปนอกหน้าต่าง และเขาก็ต้องประหลาดใจกับสิ่งที่
เห็น

หอคอยแห่งนี้ไม่ได้ถล่มลงไปพร้อมกับภูเขา ในตอนนี้มันลอยตัวอยู่กลาง
อากาศเนื่องจากมีอะไรบางอย่างยกมันเอาไว้

มันมีมือขนาดใหญ่ที่เป็นหินมายกหอคอยแห่งนี้ยกเอาไว้ ตอนนี้หอคอย
เป็นเหมือนกับของเล่นชิ้นหนึ่งที่ถูกวางอยู่บนฝ่ามือนั้น

ห่านเซ็นริบมองตามแขนนั้นไป และเขาก็เห็นว่ามือนั้นเชื่อมต่อกับมนุษย์
หินขนาดใหญ่ที่ไร้หัว

มนุษย์หินนั้นนั่งอยู่ท่ามกลางแท่งน้ำแข็ง ขณะที่มือของมันรับน้ำหนักของ หอคอยเอาไว้ มนุษย์หินที่ไร้หัวนี้ดูเหมือนกับรูปปั้นที่อยู่ในชั้นแรกของ หอคอยแห่งไซคซะตานี้

ตอนนี้มนุษย์หินนั้นเรืองแสงออกมา และแสงนั้นก็สว่างมากพอจะจนบด บังทั้งภูเขาทำให้มันดูเหมือนกับเทพเจ้า

“ไซคซะตา ไซคซะตา”

เสียงที่ดูโศกเศร้าดังออกมาจากมนุษย์หิน มันเหมือนกับว่ามันพยายามจะ บอกทุกคนว่าไม่สามารถควบคุมไซคซะตาได้ ไซคซะตานั้นเต็มไปด้วย ความไม่ยุติธรรม และมันก็อยู่ภายใต้การควบคุมของความโหดร้าย

แต่มนุษย์หินนั้นไม่มีหัว ดังนั้นห่านเซ็นจึงไม่แน่ใจว่าเสียงนั้นดังออกมา จากไหนกันแน่ แต่ไม่ว่าจะยังไงก็ตามเสียงนั้นก็ดังสะท้านราวกับเสียงฟ้า ร้อง

เมื่อห่านเซ็นหันมองไปที่แม่น้ำสีดำทั้ง 11 ตัวและปล่องไฟ สีหน้าของเขาก็ เปลี่ยนไป

ด้วยเหตุผลบางอย่างในตอนนี้น้ำน้ำสีดำและปล่องไฟก็มีขนาดใหญ่
ขึ้นมาจนเกือบจะเท่ากับมนุษย์หิน

ตอนนี้มีน้ำน้ำสีดำแต่ละตัวดูเหมือนกับยานรบระดับดวงอาทิตย์ และปล่อง
ไฟก็ดูเหมือนกับดาวเคราะห์ดวงหนึ่ง

“โชคชะตา โชคชะตา ชีวิตของข้าเป็นชีวิตของข้า ชีวิตของข้าเป็นชีวิตของ
ข้า มันไม่ได้เป็นของของท้องฟ้า”

เสียงของมนุษย์หินฟังดูบ้าคลั่งยิ่งกว่าเดิม มันพูดด้วยความรุนแรงที่มาก
พอจะทำลายปฐพีได้ มันเป็นเหมือนกับนักรบอมตะที่เต็มไปด้วยความ
กระตือรือร้นที่จะทำลายล้าง

“ถึงจะผ่านไปนานขนาดนี้แล้ว แต่เจ้าก็ยังไม่เข้าใจอีกหรือ?”

ปล่องไฟพูดขึ้นมาด้วยเสียงที่ฟังดูเย็นชา มันไม่ได้เป็นเสียงที่ดังอะไร แต่
ระดับเสียงนั้นเหนือกว่าของมนุษย์หิน มันเข้ามาในหูของห่านเซ็นโดยไม่
ตกหล่นเลยสักคำ

เสียงนั้นเป็นเสียงที่หानเซ็นไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นของผู้หญิงหรือผู้ชาย
กันแน่ แต่ที่เขาพอจะบอกได้ก็คือคนที่พูดออกมานั้นก็คือสิ่งมีชีวิตที่อยู่นิ่ง
อยู่ในปล่องไฟ

“ต่อให้ตายไป ข้าก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี” มนุษย์หินพูดด้วยเสียงที่ดังและเต็ม
ไปด้วยความโกรธ ในขณะที่เดียวกับมืออีกข้างหนึ่งของมันก็พุ่งลงไปหา
พวกม้าน้ำทั้ง 11 ตัวและปล่องไฟ

เมื่อมือขนาดใหญ่เริ่มเคลื่อนไหว มันก็เหมือนกับว่าพื้นดินกำลังจะถล่ม
มันเป็นรู้สึกที่เหมือนกับว่าแรงกระแทกจากมือนั้นสามารถทำลายโลกทั้ง
ใบได้เลย

ม้าน้ำสีดำทั้ง 11 ตัวต่างก็กรีดร้องออกมาด้วยความโกรธ ปากที่
เหมือนกับทอของพวกมันเป็นเหมือนกับปืนใหญ่ของยานรบที่พุ่งไ
เย็นออกมา พลังของพวกมันมากพอที่จะหยุดมือขนาดใหญ่ของมนุษย์นั้น
เอาไว้ได้

ไอน์ที่พวกม้าน้ำพุ่งออกมานั้นทำให้มือหินกลายเป็นแข็งไป

“เจ้าตายไปแล้ว เจ้าควรจะเข้าใจเรื่องนั้น” เสียงที่ดูเย็นชายิ่งกว่าเดิมดัง
ออกมาจากปล่องไฟ

“ข้าไม่เข้าใจ แม้ข้าจะตาย” เสียงของมนุษย์หินฟังดูโศกเศร้าอย่างมาก
และมันพยายามที่จะดันมือลงไปตามล่างต่อ ทำให้น้ำแข็งที่ปิดผนึกมือ
ของมันเอาไว้แตกกระจายเป็นเสียงๆ และมือนั้นก็พุ่งลงไปหาม้าน้ำทั้ง 11
ตัวอีกครั้ง

ม้าน้ำทั้ง 11 กระอักเลือดออกมาและกระเด็นออกไป แม้แต่พวกมันก็ไม่สามารถ
ต้านทานพลังกำลังของมนุษย์หินได้

“เผามันให้เป็นขุยผง” ตะแกรงของปล่องไฟถูกเปิดออก หลังจากนั้นเปลว
ไฟสีฟ้าก็หลั่งไหลออกมาและพุ่งเข้าไปหามนุษย์หิน

ตอนนี้หนานเฉินได้รู้แล้วว่าทั้งม้าน้ำสีดำและปล่องไฟไม่ได้มาตามหาตัวเขา
แต่ถึงอย่างนั้นการที่ได้เห็นพลังอันมากมายมหาศาลของพวกมันก็เป็น
อะไรที่น่ากลัวอย่างมาก

ห่านเขีนมาที่นี้ก็เพราะสมบัติ เขาไม่ได้คาดคิดว่าจะมาเจอกับการต่อสู้กัน
ระหว่าง 2 สุดยอด เมื่อเทียบกับปล่องไฟและมนุษย์หินแล้ว พลังของห่าน
เขีนก็เป็นเพียงแค่แม่น้ำเล็กๆที่ไหลเข้าสู่ทะเล

เมื่อเห็นเปลวไฟสีฟ้าหลังไหลออกมาราวกับสายน้ำ ห่านเขีนก็กังวลว่า
หอคอยแห่งนี้จะถูกทำลายจนไม่เหลือซาก

มือของมนุษย์ที่คำจุดหอคอยอยู่เริ่มเคลื่อนไหวทำให้หอคอยพุ่งผ่าน
อากาศและตรงเข้าไปหาเปลวไฟสีฟ้าที่กำลังเข้ามา

หลังจากนั้นห่านเขีนก็เห็นว่าเปลวไฟสีฟ้าถูกผิวโลหะสีขาวของหอคอยดูด
เข้าไป

ตอนที่ 1555 ดุดขับพลังโลหิต

สีหน้าของหานเซินดูแย่มาก เปลวไฟสีฟ้าจำนวนมากถูกหอคอยดุดขับเข้ามา และถ้าพวกมันเข้ามาข้างในที่พวกเขาอยู่ละก็ พวกเขาก็คงจะต้องตายกันหมด

แต่สิ่งที่หานเซินคิดนั้นไม่ได้เกิดขึ้น เปลวไฟสีฟ้าที่ถูกหอคอยดุดขับนั้นไม่ได้ปรากฏขึ้นมาภายในหอคอย แต่ที่ชั้นบนสุดของหอคอยนั้นมีแท่นหินอีกอันปรากฏขึ้นมา ซึ่งบนแท่นหินนั้นมีเปลวไฟสีฟ้าที่เหมือนกับดอกไม้หมุนวนอยู่

ตอนนี้หานเซินเข้าใจแล้วว่าสิ่งของทั้ง 7 ชิ้นนี้มาจากไหน พวกมันไม่ได้ถูกนำมาวางอยู่ที่นี้ในฐานะสมบัติ จริงๆแล้วพวกมันเป็นสิ่งของที่ถูกหอคอยดุดขับเข้ามา

‘เจ้าพวกนี้น่ากลัวเกินไปแล้ว เราจำเป็นต้องหาทางหนีไปจากนี้ให้เร็วที่สุด’ หานเซินมองไปรอบๆและพยายามคิดหาวิธีที่จะหนีไปจากที่นี่

ถึงครั้งนี้เปลวไฟสีฟ้าจะไม่ได้ทำอะไรพวกเขา แต่มันไม่มีใครรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นอีก ทางที่ดีพวกเขาควรจะรีบหนีออกไปโดยเร็วที่สุด

แต่สถานการณ์ภายนอกยังไม่สามารถคาดเดาได้ทำให้ห่านเซ็นยังต้องระวังตัวและยังไม่เคลื่อนไหวสุมสี่สุมห้า หลังจากทีเปลวไฟสีฟ้าถูกหอคอยดูดซับไปแล้ว หอคอยก็พุ่งตรงไปที่ปล่องไฟต่อทันที มันดูเหมือนว่ามนุษย์หินคิดจะใช้หอคอยบดขยี้ปล่องไฟ

ตอนนี้เปลวไฟสีฟ้าที่อยู่ในปล่องไฟได้หายไปแล้ว แต่ห่านเซ็นไม่แน่ใจว่ามันหายไปเอง หรือเป็นเพราะถูกหอคอยขโมยไป

หลังจากนั้นก็มีสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำออกมาจากปล่องไฟเพื่อรับหอคอยโลหะที่กำลังพุ่งลงมา มนุษย์หินพยายามดันหอคอยลงไปด้วยพลังกำลังที่น่ากลัวของมัน ขณะที่สิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำก็ดันหอคอยจากด้านล่าง พลังที่ทั้งคู่ดันใส่หอคอยนั้นมหาศาลเกินกว่าที่จะจินตนาการได้

แรงจากการปะทะนั้นเกิดขึ้นที่กึ่งกลางของหอคอยทำให้ห่านเซ็นและเป่า
เอ่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ดีนัก และถึงแม้หอคอยจะดูดซับพลังส่วน
ใหญ่เอาไว้ แต่มันก็ไม่สามารถป้องกันไว้ได้หมด

พลังจากการปะทะกันระหว่างมนุษย์หินกับสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำนั้น
รั่วไหลเข้ามาภายในหอคอย แต่พลังของมนุษย์หินนั้นเกี่ยวข้องกับเลือด
ห่านเซ็นก็คิดว่ามันเป็นอะไรที่ดูค่อนข้างคุ้นเคย สุดท้ายเขาก็รู้ตัวว่ามัน
เป็นพลังแบบเดียวกับวิชาที่ถูกเขียนเอาไว้ภายในหอคอยแห่งนี้

‘นี่หมายความว่ามนุษย์หินนั้นมีความเกี่ยวข้องกับจักรพรรดิมนุษย์อย่าง
นั้นหรือ? หรือว่าจริงๆ แล้วเขาก็คือจักรพรรดิมนุษย์?’ ห่านเซ็นคิด

ส่วนพลังของสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำนั้นเป็นอะไรที่แปลกประหลาด มัน
เป็นพลังที่ผสมกันระหว่างไฟและน้ำแข็งเข้าด้วยกัน ห่านเซ็นไม่สามารถ
บอกได้ว่าพลังนั้นมาจากที่ไหน แต่มันก็แข็งแกร่งอย่างมาก

เมื่อพลังพวกนั้นรั่วไหลเข้ามาในหอคอย มันก็ไม่ได้สร้างความเสียหาย
อะไรให้หอคอย ทว่ามันกลับสร้างปัญหาให้กับพวกห่านเซ็นแทน

อากาศภายในหอคอยเริ่มหนาวและร้อนในเวลาเดียวกัน พลังของมนุษย์
หินทำให้เลือดของพวกเขาเริ่มไหลกลับไปทางตรงกันข้าม มันเป็น
ความรู้สึกที่ราวกับว่าเลือดในร่างกายกำลังไหลออกมาจากร่างกาย

จึงจอกสีเงินและอสูรดวงดาวสมุทรพยายามอย่างเต็มที่ที่จะทนต่อพลังทั้ง
2 แต่สภาพของพวกมันดูไม่ค่อยดีเท่าไรนัก พลังชีวิตของพวกมันเริ่มจะ
ยุ่งเหยิง

ห่านเซ็นเรียกแกนยืนเทพและวิญญาณอสูรราชามดกระหายเลือดออกมา
เพื่อจะต้านทานพลังที่ร่วไหลเข้ามาหอคอย

มนุษย์หินและสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะยังคงต่อสู้กันต่อไปแต่ไม่มีฝ่ายไหนที่ดู
เหนือกว่า เมื่อห่านเซ็นมองออกไปด้านนอก เขาก็เห็นว่าการที่พวกเขาอยู่
ในหอคอยนั้นถือเป็นอะไรที่โชคดี พลังที่เกิดขึ้นจากการต่อสู้นี้น่ากลัว
เกินไป

แต่ในขณะนั้นเองห่านเซ็นก็คิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

‘เราฝึกวิชาลับที่อยู่อในหอคอยนี้สำเร็จแล้ว ดังนั้นบางที่เราอาจจะใช้พลังนั้นควบคุมพลังโลหิตของมนุษย์หินที่ร่วไหลเข้ามาในหอคอยได้ ถ้าเราควบคุมพลังนั้นได้จริง เราก็ไม่จำเป็นต้องรับมือกับพลังทั้ง 2 แค่ออยรับมือกับพลังไฟและน้ำแข็งก็พอ’

หานเซ็นเริ่มใช้วิชาที่เขาได้เรียนรู้จากหอคอยแห่งนี้พร้อมกับใช้งานวิชาโลหิตชีพจร หลังจากนั้นร่างกายของเขาก็เข้าสู่โหมดที่แปลกประหลาดอีกครั้งหนึ่ง

หานเซ็นใช้งานวิชาลับ แต่มันไม่ได้ทำให้เขาสามารถควบคุมพลังโลหิตของมนุษย์หินได้ในทันที ถึงอย่างนั้นเขาก็รู้สึกว่าย่ำแย่ที่สุดแล้วพลังโลหิตพวกนั้นก็จะเข้ามาหาเขาราวกับว่าพวกมันกำลังตามหาคนที่จะกักเก็บพวกมันเข้าไป

การใช้วิชาลับนี้เป็นอะไรที่กินพลังงานอย่างมาก และหานเซ็นก็รู้ว่าคงจะอยู่ในสภาวะนี้ได้ไม่นานนัก แต่เมื่อพลังโลหิตเริ่มไหลซึมเข้ามาในร่างกายของเขา หานเซ็นก็ไม่ได้รู้สึกถึงความเหนื่อยล้าอีกต่อไป และอากาศปวดหัวก็หายไปเช่นกัน

เมื่อพลังโลหิตเข้าไปในตัวของเขา มันก็ถูกกลืนโดยวิชาที่เขา กำลังใช้อยู่
ไม่นานเนื้อหนังกับกระดูกของเขาก็เริ่มที่จะเปลี่ยนแปลงอีกครั้งหนึ่ง

ขณะที่พลังโลหิตถูกกลืนเข้าไปในร่างกายของเขามากขึ้น หานเซ็นก็เริ่มจะ
รู้สึกถึงการเชื่อมต่อระหว่างเขากับหอคอยแห่งนี้

เขารู้สึกได้ถึงชีพจรของหอคอยราวกับว่าเลือดของเขากำลังเชื่อมต่อกับ
สิ่งก่อสร้างนี้ แน่หนอนว่ามันเป็นแค่ความรู้สึกเท่านั้น เขายังไม่สามารถ
ควบคุมหอคอยนี้ได้แต่อย่างใด

ขณะที่การต่อสู้ยังคงดำเนินต่อไป หานเซ็นก็รู้สึกว่าสมบัติบนแท่นหินเริ่ม
สีกกร่อนด้วยพลังแปลกๆ พวกมันค่อยๆ จางหายไป แม้แต่เปลวไฟสีฟ้าก็
เช่นเดียวกัน

สมบัติบนแท่นหินเริ่มละลายไป ในขณะเดียวกันแสงแห่งพระเจ้าจากแท่น
หินก็เริ่มส่องออกมาทำให้ทั้งหอคอยสว่างไสว

“ทำไมเจ้าถึงได้หัวแข็งนัก?” สิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำพูด

มนุษย์หินไร้หัวตอบกลับไปอย่างเศร้าโศก “ถ้าการเข้าใจคือโชคชะตาของข้า อย่างนั้นแล้วข้าจะละทิ้งความจำเป็นที่จะต้องเข้าใจไปชั่วนิรันดร์”

“อย่างนั้นเจ้าก็หายไปซะเถอะ” หลังจากนั้นสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำก็ชักใส่ข้างใต้ของหอคอย ทำให้หอคอยกระเด็นออกไป ซึ่งแขนของมนุษย์หินที่ถือหอคอยอยู่นั้นก็หลุดออกไปด้วย

สิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำสร้างเปลวไฟขึ้นมา หลังจากนั้นเขาก็หลอมเปลวไฟนั้นเป็นดาบไฟน้ำแข็ง และใช้มันฟันใส่มนุษย์หิน

หानเซ็นเห็นแรงระเบิดที่เกิดขึ้นด้านนอก มันรู้สึกราวกับว่าปฐพีกำลังพังทลาย เขาเกือบจะมองไม่ออกว่าข้างนอกมันเกิดอะไรขึ้น

ตอนนี้สมบัติหลอมหลวมเป็นส่วนหนึ่งของหอคอยเรียบร้อยแล้ว หานเซ็นได้ยินเสียงของอาวุธกระทบกับหอคอย การกระทบแต่ละครั้งทำให้หอคอยสั่นสะเทือนราวกับเกิดแผ่นดินไหว 10 ริกเตอร์

แม้แต่หานเซ็นก็ไม่สามารถจะทรงตัวอยู่ได้ จึงออกสีเงิน อสุรดวงดาวสมุทรและม้าน้ำน้ำแข็งต่างก็วิ่งไปกับพื้นอย่างต่อเนื่อง

ห่านเซ็นจับเป่าเอ้อเอาไว้นั่น ขณะเดียวกันเขาก็ใช้วิชาลับเพื่อดูดซับพลัง
โลหิตที่อยู่ในหอคอย

โชคดีที่หอคอยแข็งแรงมาก ถึงแม้จะถูกโจมตีอย่างรุนแรงแต่มันก็ยังคงไม่
พังทลายไป และก็มีเพียงแค่พลังส่วนน้อยเท่านั้นที่รั่วไหลเข้ามาข้างในได้

ตอนที่ 1556 แกนยีนจักรพรรดิ

เวลาผ่านไปนานจนรู้สึกเหมือนกับเป็นศตวรรษสำหรับหานเฉิน ในที่สุด เขาก็ได้ยินเสียงที่ดังกึกก้อง

ร่างทั้งร่างของหานเฉินตั้งขึ้นไปชนกับเพดานของหอคอยและก็ล่องกลับลงมาที่พื้น หลังจากนั้นทุกอย่างก็กลับเป็นปกติ หอคอยแห่งนี้หยุดสั่นไหว และพลังที่รั่วไหลเข้ามาในหอคอยก็หายไป

“จบแล้วอย่างนั้นหรือ? ใครเป็นฝ่ายชนะกัน?”

หานเฉินส่ายหัว ขณะที่ลูกกลับขึ้นมาจากพื้น “จิ้งจอกสี่เงิน อสูรดวงดาวสมุทร เป็นอะไรไหม?”

จิ้งจอกสี่เงิน อสูรดวงดาวสมุทรและม้าน้ำตัวน้อยค่อยๆ ลูกกลับขึ้นมาด้วยความมั่นใจ โชคดีที่พวกมันไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร แม้พลังชีวิตของพวกมันจะดูอ่อนลงไปเล็กน้อยก็ตาม

ห่านเซ็นโง่ใจที่ได้เห็นว่าพวกมันยังสบายดี เขาเดินไปที่หน้าต่างของ
หอคอยเพื่อจะมองออกไปข้างนอก และเขาก็ต้องช็อคกับสิ่งที่เห็น

ตอนนี้หอคอยกำลังจมลงไปในน้ำทำให้ภาพที่ห่านเซ็นเห็นเป็นเหมือนกับ
ในพิพิภพทัศน์สัตว์น้ำ มันมีมอนสเตอร์ที่อาศัยอยู่ในน้ำหลายตัวว่ายไปมา
อยู่รอบๆหอคอย

ห่านเซ็นยื่นแขนออกไปเพื่อจะสัมผัสว่าที่เห็นเป็นน้ำจริงๆหรือเปล่า
หลังจากนั้นเขาก็มองขึ้นไปข้างบนและเห็นก้อนเมฆที่พวามัวอยู่เหนือหัว

เมื่อห่านเซ็นมองดูดีๆ เขาก็รู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น หอคอยนั้นจมลงมาใน
ทะเลแห่งหนึ่ง และตอนนี้พวกเขาก็อยู่ที่ก้นบึ้งของทะเล

มีมอนสเตอร์ในน้ำหลายตัวว่ายไปมาให้เห็น ห่านเซ็นไม่เห็นมนุษย์หิน
หรือสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะอยู่รอบๆแล้ว มอนสเตอร์ได้น้ำแถวที่เขาเห็นอยู่
นั้นอย่างมากที่สุดก็เป็นแค่ระดับกลางพันธุ์ ดังนั้นพวกมันจึงไม่ได้เป็นภัย
อะไรต่อเขา

ห่านเชื่่นว่ายน้ำไปที่จุดแตกร้าวของน้ำแข็ง หลังจากนั้นเขาก็ขึ้นมาบน
พื้นผิวได้สำเร็จ ห่านเชื่่นพบว่าตอนนี้ตัวเองถูกล้อมด้วยพื้นน้ำแข็ง

“พวกเราไม่ได้อยู่ในโบราณสถานของพระเจ้าแล้วอย่างนั้นหรือ?”

ในตอนนี้อห่านเชื่่นไม่สามารถสัมผัสได้ถึงพลังแปลกๆอีกแล้ว ซึ่งก็
หมายความว่าเขาไม่ได้อยู่ในโบราณสถานของพระเจ้าอีกต่อไป

ห่านเชื่่นมองไปรอบๆ แต่เขาก็ไม่เห็นมนุษย์ไหนไร้หัวหรือสิ่งมีชีวิตในชุด
เกราะสีดำ ดังนั้นเขาจึงดำกลับลงไปหาหอคอยที่อยู่ในทะเล

จิ้งจอกสีเงินตอนนี้ดีขึ้นมากแล้ว ส่วนคนอื่นๆก็ได้สติแล้วเช่นกัน จิ้งจอกสี
เงินรักษาบาดแผลให้กับม้าน้ำตัวน้อยด้วยสายฟ้าของมัน

ส่วนอสูรดวงดาวสมุทรนั้นพัฒนาไปเป็นขั้นสุดยอดแล้วทำให้มันไม่ได้รับ
บาดเจ็บอะไรเนื่องจากมีร่างกายที่แข็งแกร่ง

ห่านเซ็นวิ่งลงไปที่ชั้นล่างสุด แต่เขาไม่เห็นรูปปั้นหินที่ไร้หัวอีกแล้ว
ในตอนนี้ชั้นแรกของหอคอยนั้นว่างเปล่า นอกจากวิชาลับที่ถูกเขียนอยู่บนกำแพงแล้ว มันก็ไม่มีอะไรอีก

‘อย่างที่คุณคิดเอาไว้จริงๆ มนุษย์หินไร้หัวนั้นก็คือรูปปั้นหินที่อยู่ในหอคอย’

ห่านเซ็นคิด ‘แต่ตอนนี้มันไปไหนแล้ว? นี่หมายความว่าเราจะควบคุมหอคอยนี้ได้แล้วใช่ไหม?’

ถึงแม้มนุษย์หินจะต่อสู้กับสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำเป็นเวลายาวนาน แต่หอคอยโลหะก็ยังคงไม่ได้รับความเสียหายอะไร มันเห็นได้ชัดว่าหอคอยนี้เป็นอะไรที่ไม่ธรรมดา

ในระหว่างการต่อสู้ของมนุษย์หินและสิ่งมีชีวิตในชุดเกราะ ห่านเซ็นรู้สึกว่าคุณเองเชื่อมต่อกับหอคอย ดังนั้นเขาจึงสงสัยว่ามันเป็นไปได้ไหมที่จะเอาหอคอยมาเป็นของตัวเอง

แต่ในตอนนี้ห่านเซ็นไม่สามารถสัมผัสได้ถึงการเชื่อมต่อระหว่างเขากับ
หอคอยอีกแล้ว เขาลังเลอยู่สักพัก แต่สุดท้ายแล้วเขาก็ตัดสินใจใช้วิชาลับ
อีกครั้งทำให้ร่างกายของเขาเข้าสู่สภาวะที่แปลกประหลาด

ขณะที่ทำแบบนั้น เขาก็รู้สึกได้ถึงการเชื่อมต่อกับหอคอยโลหะในทันที
แถมการเชื่อมต่อนั้นก็รุนแรงมากกว่าเดิมด้วย

ห่านเซ็นได้พยายามจะควบคุมหอคอย ในตอนที่มนุษย์หินไร้หัวและ
สิ่งมีชีวิตในชุดเกราะสีดำกำลังต่อสู้กันอยู่เขาทำไม่สำเร็จ แต่ว่าในตอนนี้
มนุษย์หินได้หายไปแล้ว มันจึงมีโอกาสที่เขาจะทำได้สำเร็จ

หอคอยโลหะเริ่มสั่นสะเทือนในทันทีทำให้ห่านเซ็นต้องรีบพาจิ้งจอกสี่เงิน
และคนอื่นๆออกมาจากหอคอย หลังจากนั้นเขาก็หันกลับไปมองที่หอคอย
โลหะ

หอคอยนั้นสั่นไปมา ขณะที่ขนาดหดเล็กลงไปอย่างรวดเร็ว และในเวลาไม่
นานมันก็หดจนมีขนาดเท่ากับฝ่ามือของคนเท่านั้น หลังจากนั้นหอคอยก็
พุ่งเข้าไปภายในจิตของห่านเซ็น

ในขณะที่เดียวกันเสียงที่คุ้นเคยก็ดังขึ้นในหัวของหานเซิน

“คุณได้รับแกนยื่นจักรพรรดิหอคอยเทพ”

“แกนยื่นจักรพรรดิ มันเป็นของระดับสูงจริงๆด้วย”

หานเซินไม่รู้ถึงความแตกต่างระหว่างแกนยื่นจักรพรรดิกับแกนยื่นชั้นสุดยอด แต่เขารู้ว่าจักรพรรดินั้นควรจะเทียบได้กับมอนสเตอร์ชั้นสุดยอด เบอร์เชิร์ก ดังนั้นแกนยื่นจักรพรรดิก็ควรจะทรงพลังกว่าแกนยื่นชั้นสุดยอด

ขณะที่หานเซินกำลังจะลองเรียกหอคอยเทพออกมา เขาก็รู้สึกปวดหัว และร่างกายของเขาก็เริ่มชักกระตุก หานเซินรีบหยุดใช้งานวิชาลับเพื่อกลับไปสู่สภาวะปกติทันที

แต่หลังจากที่หยุดใช้งานวิชาลับ หานเซินก็พบว่าเขาไม่สามารถเรียกหอคอยเทพออกมาได้ หอคอยนั้นกลับไหลอยู่ภายในจิตของเขาราวกับวัตถุที่หมดสภาพไปแล้ว

‘นี่เราจะเรียกหอคอยเทพออกมาได้ก็เฉพาะตอนที่ใช้วิชาลับอยู่อย่างนั้น
หรือ?’ หานเซ็นรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย

ถ้าเขาสามารถเรียกหอคอยเทพออกมาได้เฉพาะตอนที่ใช้วิชาลับ อย่าง
นั้นแล้วช่วงเวลาที่เขาจะสามารถใช้มันได้ก็จะเป็นอะไรที่สั้นมากๆ

หานเซ็นพาเป่าเอ๋อและคนอื่นๆว่ายน้ำขึ้นไปบนบก แต่รอบๆตัวของพวก
เขาเป็นพื้่นน้ำแข็งและทะเล พวกเขาไม่เห็นภูเขาน้ำแข็งเลยสักลูก ซึ่งดู
เหมือนว่าพวกเขาจะออกมาไกลจากโบราณสถานของพระเจ้ามากเลย
ทีเดียว

เนื่องจากหานเซ็นไม่รู้ว่าตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ไหน ดังนั้นเขาจึงเลือกมาทิศ
หนึ่งและตัดสินใจเดินทางไปทางนั้น

อสูรดวงดาวสมุทรแบกพวกเขาทั้งหมดไปทำให้พวกเขาสามารถเดินทาง
ได้อย่างรวดเร็ว และด้วยการที่มีจิ้งจอกสีเงินอยู่ด้วย มอนสเตอร์ส่วนใหญ่
จึงไม่กล้าเข้ามาใกล้พวกเขา และหลังจากผ่านไปไม่กี่วัน พวกเขาก็
ออกมาจากดินแดนน้ำแข็งได้สำเร็จ

ทุกอย่างรอบๆดูแปลกตาสำหรับห่านเซ็น ทำให้เขาไม่รู้เลยว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ที่ไหน ห่านเซ็นจึงสั่งให้สุรดวงดาวสมุทรเดินทางไปในทิศใต้ต่อไป และหลังจากที่เดินทางไปได้ 10 ไมล์ เขาก็ได้ยินเสียงของการต่อสู้

“มนุษย์อย่างนั้นหรือ?” ห่านเซ็นยิ้มเมื่อได้ยินเสียงนั้น

ห่านเซ็นตรงไปข้างหน้าต่อไป ถ้าพวกเขาเป็นมนุษย์จริงๆอย่างน้อยๆห่านเซ็นก็จะสามารถถามพวกเขาได้ว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน

หลังจากเดินทางผ่านภูเขาไป ห่านเซ็นก็เห็นคนกลุ่มหนึ่งกำลังล้อมมอนสเตอร์กลายพันธุ์ตัวหนึ่งอยู่ น่าประหลาดใจที่หนึ่งในคนพวกนั้นเป็นคนที่ห่านเซ็นรู้จัก

แต่กลุ่มมนุษย์นั้นดูไม่ค่อยดีเท่าไรนัก แม้พวกเขาจะร่วมมือกันเพื่อต่อสู้กับมอนสเตอร์กลายพันธุ์ แต่พวกเขาก็ยังเป็นฝ่ายที่เสียเปรียบ

ตอนที่ 1557 เมืองเทพสังหาร

หัวหน้าของมนุษย์กลุ่มนั้นก็คือหมัดเหล็กเจียชื่อเต๋า

ในตอนที่ยานเฉินเข้าร่วมกับสมาคมกึ่งเทพ เขาได้มีความขัดแย้งกับเจียชื่อเต๋าลึกนัย และนั่นจึงทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาค่อนข้างเลวร้าย

‘ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเราจะโชคร้ายแบบนี้ ในที่สุดเราก็มาเจอกับมนุษย์กลุ่มหนึ่ง แต่เรากลับเคยมีเรื่องบาดหมางกับหนึ่งในพวกเขานี้สิ ทำไมเราถึงต้องมาเจอกับคนที่ไม่อยากเจอด้วย?’ หานเฉินคิด

เจียชื่อเต๋าแข็งแกร่งมาก เขาสวมถุงมือเหล็กที่มือข้างขวา ซึ่งดูเหมือนจะเป็นแกนยื่นของเขา แต่ละหัดจากมือข้างขวาของเขานั้นได้ทิ้งรอยแผลไว้ที่เกล็ดของมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ตัวนั้น

ส่วนพวกพ้องของเขาค่อนข้างอ่อนแอ พวกเขาไม่แข็งแกร่งพอจะทำอะไรเกล็ดของมอนสเตอร์ตัวนั้นได้ เมื่อพวกเขาฟันใส่มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ตัวนั้น มันก็เหมือนกับว่าพวกเขาไปเกาหลังให้กับมัน

มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ตัวนั้นดูค่อนข้างแปลกประหลาด ร่างกายของ มันดูเหมือนกับเต่าตัวหนึ่ง แต่มันไม่มีกระดอง ร่างกายของมันถูกปกคลุมไปด้วยเกล็ด

เจียซือเต้าดูเหมือนจะมีแกนยื่นระดับอัญมณี และเมื่อเขาโจมตีใส่มอนสเตอร์ด้วยมือของเขา มันก็สร้างบาดแผลที่ลึกครึ่งฟุตให้กับเกล็ดของมอนสเตอร์

มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์โจมตีกลุ่มมนุษย์อย่างบ้าคลั่ง และทำลายรูปขบวนของพวกเขา แต่มอนสเตอร์ตัวนั้นเคลื่อนไหวได้ค่อนข้างช้า มันจึงได้ไม่เป็นภัยร้ายแรงอะไร แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ดูร้ายมาก

“สวัสดิ์ทุกคน พวกคุณต้องการความช่วยเหลือไหม?” หานเซินเคลื่อนที่เข้าไปใกล้ แต่เขาไม่ได้เข้าไปช่วยในทันที

การต่อสู้ยังคงดำเนินต่อไป ความสัมพันธ์ระหว่างหานเซินและเจียซือเต้าไม่ดีนัก ดังนั้นถ้าหานเซินยื่นมือเข้าไปช่วยทันที พวกเขาอาจจะคิดว่าหานเซินพยายามแย่งเหยื่อของพวกเขา

“แน่นอน ได้โปรดช่วยพวกเราด้วยเพื่อนเอ๋ย!”

เจียซื่อเต้าและคนอื่นรู้สึกดีใจ พวกเขาต่อสู้กับมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์
ตัวนี้อย่างยากลำบาก แต่พวกเขาก็ยังสร้างบาดแผลที่สาหัสให้กับมัน
ไม่ได้เลย ในขณะที่พวกเขาเองก็เริ่มที่จะอ่อนล้าไปทุกที ดังนั้นมันจึงถือ
เป็นเรื่องที่ดีที่มีใครบางคนยื่นมือเข้ามาช่วย

แต่เจียซื่อเต้ามีสีหน้าที่ประหลาดใจ เมื่อเขาหันไปเห็นว่าคนที่พูดขึ้นมาก็คือ
หานเฉิน

หลังจากที่ได้รับคำยืนยันแล้ว หานเฉินก็เคลื่อนไหวทันที เขาเรียกแกนยืน
มิดแยกมิตีออกมา จากนั้นเขาก็หายตัวไปปรากฏที่ด้านข้างของมอน
สเตอร์ในชั่วพริบตาและฟันใส่มัน

เกล็ดหนาของมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์นั้นถูกตัดขาดได้อย่างง่ายดาย
ราวกับเป็นเต้าหู้

เจียซือเต้าและคนอื่นตกตะลึง ขณะที่พวกเขาจ้องมองไปที่มอนสเตอร์
เลือดศักดิ์สิทธิ์ที่สิ้นใจไปแล้ว

มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ตัวนี้มีชื่อว่าอสูรเกราะนิ่ม ซึ่งในบรรดามอน
สเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์นั้นถือได้ว่ามันมีพลังป้องกันที่แข็งแกร่งมาก แต่ห่าน
เฉินกลับสามารถฟันมันตัวขาดครึ่งได้ในการโจมตีเพียงครั้งเดียว

“อสูรเกราะนิ่มเลือดศักดิ์สิทธิ์ถูกฆ่า คุณได้รับวิญญาณอสูร ไม่ได้รับแกน
ยีน เมื่อกินเนื้อของมัน คุณมีโอกาสดำรับ 0-10 จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์”

ห่านเฉินไม่ได้คาดคิดว่าจะได้รับวิญญาณอสูร ซึ่งมันทำให้เขารู้สึกดีใจ
เป็นอย่างมาก

มีดแยกมิตินั้นเป็นแกนยีนขั้นสุดยอด และมันก็เป็นหนึ่งในแกนยีนขั้นสุด
ยอดที่มีพลังทำลายล้างมากที่สุด มันสามารถฆ่ามอนสเตอร์เลือด
ศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างง่ายดาย

“ไม่ได้เจอกันช้านานเลย คุณเจีย” ห่านเฉินพูดขณะที่มองไปที่เจียซือเต้า

เจียซือเต้าฝิ่นยิ้มออกมาและพูด “มันนานมากแล้วจริงๆน้องหาน พลังของ
นายพัฒนาไปมากเลย เมื่อดูจากการที่นายฆ่าอสูรเกราะนิ่มได้อย่าง
ง่ายดาย นายคงจะไปถึงขั้นสุดยอดแล้วสินะ”

“การไปถึงขั้นสุดยอดมันไม่ง่ายขนาดนั้นหรอกครับ ผมเพิ่งจะเก็บจีโนพัย
เลือดศักดิ์สิทธิ์ได้เต็มเท่านั้นเอง ผมแค่โชคดีที่ได้รับแกนยี่นที่มีพลัง
ทำลายล้างสูงมาอันหนึ่ง” หานเซ็นพูดขณะที่ยิ้มออกมา

คนอื่นเข้ามาพูดคุยกับหานเซ็น พวกเขาแต่ละคนเป็นกึ่งเทพที่มี
ประสบการณ์ และหานเซ็นก็เคยได้ยินเกี่ยวกับพวกเขาทุกคน

พวกเขาดีใจหลังจากที่ได้รู้ว่าหานเซ็นไม่ต้องการเนื้อของอสูรเกราะนิ่ม
และมันก็ทำให้พวกเขายินดีจะตอบคำถามของหานเซ็นอย่างละเอียด แต่
หานเซ็นไม่ได้รู้สึกดีใจนักที่ได้รู้ว่าตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน

ในบริเวณนี้มีเมืองมนุษย์อยู่หนึ่งเมือง ซึ่งเป็นเมืองที่เจียซือเต้าและคน
อื่นๆพักอาศัยอยู่ แต่ทว่าหานเซ็นไม่ต้องการจะพบกับเจ้าของเมืองๆนั้น

ถึงแม้ในช่วงเวลาสิบปีที่ผ่านมาจะมีมนุษย์จำนวนมากวิวัฒนาการมาเป็น
กึ่งเทพ แต่หัลวให้ถึงก็ยังคงยืนอยู่เหนือคนอื่นๆ ทั้งหมด เมืองที่เจียซือเต้า
และพวกพ้องพักอาศัยอยู่นั้นถูกรู้จักกันในนามเมืองเทพสังหารซึ่งถูก
ปกครองโดยหัลวให้ถึง

หานเซินรู้สึกลังเลเล็กน้อยกับความคิดที่จะเข้าไปในเมืองเทพสังหาร

มันไม่ได้เป็นความผิดของหัลวให้ถึงซะทีเดียวที่แม่ของหานเซินหนีออก
จากตระกูลหัลว ดังนั้นหานเซินจึงไม่ได้มีความเกลียดชังต่อหัลวให้ถึง
อะไรในเรื่องนั้น แต่หัลวให้ถึงหลอกให้หานเหยียนฝึกวิชาจำลองนภาซึ่ง
มันทำให้หานเซินไม่พอใจอย่างมาก ดังนั้นเขาจึงไม่ค่อยชอบหัลวให้ถึง
และตระกูลหัลวสักเท่าไร

ถ้าเกิดหัลวให้ถึงเป็นอะไรไป ตระกูลหัลวก็ต้องมาขอให้หานเหยียนซึ่ง
เป็นแค่หญิงสาวคนหนึ่งไปทำตามคำสาบานของตระกูลแทนเขา คำ
สาบานนั้นเป็นเหมือนกับสัญญาที่ส่งต่อมาจากรุ่นสู่รุ่น และมันก็ทำให้
หนึ่งในสมาชิกของตระกูลต้องไปต่อสู้กับซูว่าทุกๆ สิบปี มันเป็นเหมือนกับ
คำสาปของตระกูลซึ่งหัลวให้ถึงได้เป็นคนยึดเยียดให้กับหานเหยียน และ

มันก็คือเหตุผลหลักที่ทำให้ห่านเซ็นมีเรื่องบาดหมางกับหัวไต่ถึงและ
ตระกูลหัว

“ห่านเซ็น ในขณะที่คุณหัวที่เป็นตาทวดของนายก็อยู่ในเมืองด้วย นาย
ต้องการไปพบกับเขาไหม?” หลิวเซอที่เป็นหนึ่งในกึ่งเทพถาม

ห่านเซ็นลังเล แต่สุดท้ายเขาก็ส่ายหัวและพูด “ไม่จำเป็น ผมยังมีเรื่องอื่นที่
ต้องไปทำ”

หลังจากพูดจบห่านเซ็นก็มีแผนที่จะจากไป ตอนนี้เขาพอจะรู้แล้วว่า
ตัวเองอยู่ที่ไหน ดังนั้นมันจึงเป็นเรื่องง่ายที่เขาจะกลับไปที่โบราณสถาน
ของพระเจ้า

ภูติน้อยยังคงอยู่ในอยู่ในโบราณสถานของพระเจ้า และห่านเซ็นก็ยัง
จำเป็นต้องกลับไปรับผลประโยชน์ในการเก็บค่าเช่าอู่โม่รงค์แสงแห่งพระ
เจ้าจากราชาสิงโตหยกน้อยด้วย ดังนั้นเขาจึงมีแผนที่จะกลับไปที่นี่

เจียซือเต๋าลังเลอยู่ชั่วครู่ หลังจากนั้นเขาก็เรียกห่านเซ็น “น้องห่าน รอ
เดี๋ยวก่อน”

“คุณต้องการอะไรอย่างนั้นหรือ?” หานเซ็นหยุดและหันกลับไปมองเจียซือเต๋า

เจียซือเต๋ากัดฟันและฝืนยิ้มออกมา “น้องหาน ฉันมีเรื่องบางอย่าง
อยากจะปรึกษากับนาย ไม่รู้ว่าคุณสนใจไหม?”

“เรื่องอะไร?” หานเซ็นมองเจียซือเต๋าด้วยสีหน้าที่สับสน

“มันเกี่ยวกับการฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด ฉันมีโอกาสได้ไปเจอมอน
สเตอร์ขั้นสุดยอดตัวหนึ่ง แต่ฉันไม่แข็งแกร่งพอจะเจาะทะลุการป้องกัน
ของมันได้ แต่ด้วยแกนยี่นของนาย มันก็มีโอกาสสูงที่จะทำสำเร็จ” เจียซือ
เต๋าทพูด

“มอนสเตอร์ขั้นสุดยอด?” หานเซ็นสนใจขึ้นมาทันที

หานเซ็นนั้นต้องสนใจที่จะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอยู่แล้ว

“เรื่องนี้มันค่อนข้างซับซ้อน พวกเรากลับไปคุยกันที่เมืองดีกว่า ฉัน
รับประกันว่านายต้องสนใจมันอย่างแน่นอน” เจียซือเต้าพูด

ตอนที่ 1558 ตระกูลหัว

หานเซ็นลิ่งเล แต่สุดท้ายเขาก็ยอมตามเจียซือเต้ากลับไปที่เมืองเทพ
สังหาร

จากที่ข้อมูลที่เจียซือเต้าบอก มันไม่ได้มีมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดอยู่แค่ตัว
เดียว แต่พวกมันอยู่กันเป็นกลุ่ม และอีกอย่างก็คือถ้าใครบางคนมีพลัง
มากพอที่จะเจาะทะลุการป้องกันของมันได้ มันก็เป็นเรื่องง่ายที่จะฆ่าพวก
มันทั้งหมด

ซึ่งมันทำให้หานเซ็นรู้สึกสนใจอย่างมาก ถึงแม้มันจะมีความขัดแย้ง
ระหว่างเขาและเจียซือเต้า แต่มันก็เป็นแค่เรื่องเล็กๆที่สามารถพูดคุยกัน
ได้ เมื่อพวกเขาทั้งคู่มีเป้าหมายเดียวกัน และถึงแม้หานเซ็นจะไม่ต้องการ
พบกับคนตระกูลหัว แต่เขาก็ไม่ได้หวาดกลัวที่จะพบกับอีกฝ่ายเช่นกัน

เมืองเทพสังหารมีขนาดใหญ่มหึมา และมันก็มีโอกาสสูงที่จะเป็นเมืองชั้น
สุดยอด แต่ทว่าภายในเมืองกลับมีประชากรที่เป็นมนุษย์อยู่ไม่มาก ซึ่ง
ประชากรส่วนใหญ่ของเมืองจะเป็นพวกมอนสเตอร์และสปีริต

แต่นั้นก็เป็นเรื่องปกติเพราะในก๊อตแซงซ์วรีเขต 4 มีมนุษย์อยู่จำนวนไม่
มาก ดังนั้นถึงจะเป็นเมืองของมนุษย์ แต่ประชากรที่เป็นมนุษย์ก็มีเพียงแค่
ส่วนน้อยเท่านั้น

ขณะที่หานเซ็นและเจียซือเต้าเข้าไปในเมืองและกำลังเดินตรงไปที่บ้าน
ของเจียซือเต้า นั้น หานเซ็นก็เห็นคนกลุ่มหนึ่งกำลังเดินเข้ามาทางเขา ซึ่ง
หนึ่งในนั้นก็คือหลัวลี่

หลัวลี่ไม่ได้เป็นพี่น้องจริงๆของหลัวหลาน แต่หานเซ็นก็ต้องเรียก
เธอน้ำาอยู่ดี เมื่อนานมาแล้ว หลัวลี่เคยมาหาหานเซ็นและบอกให้เขาฝึก
วิชาจำลองนภา แต่ในตอนนั้นหานเซ็นไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นน้ำาของเขา
จนกระทั่งแม่ของเขามาบอก

หลัวลี่กำลังคุยอยู่กับผู้ชาย 2 คน ขณะที่กำลังจะเดินออกไปจากเมือง
ผู้ชาย 2 คนก็มองตามสายตาของหลัวลี่ไปและพวกเขาก็เห็นหานเซ็น แต่
ดูเหมือนว่าพวกเขาจะไม่รู้จักหานเซ็น

“นี่คือใครจันทรหรือเจียซือเต้า? เขาเป็นกึ่งเทพที่มาใหม่อย่างนั้นหรือ?”

หนึ่งในพวกเขาพูดออกมา

เจียซือเต๋ายิ้มและตอบกลับไป “นี่เป็นญาติคนหนึ่งของนาย นี่นายไม่รู้จักเขาอย่างนั้นหรือ?”

“ญาติ? ตระกูลหลัวไม่มีญาติที่ไหน” หลัวอวีพูด

เนื่องจากมีเทพสังหารหลัวคอยสนับสนุน คนตระกูลหลัวจึงไม่เคยสนใจผู้คนธรรมดาๆในสหพันธ์ พวกเขาไม่ได้แสดงเคารพต่อกึ่งเทพคนอื่นๆด้วยซ้ำ

เพราะยังงั้นๆกึ่งเทพหลายๆคนที่อาศัยในเมืองเทพสังหารก็อยู่ภายใต้การปกป้องจากตระกูลหลัว ดังนั้นกึ่งเทพเกือบทุกคนจึงเกรงขามคนตระกูลหลัว และหลังจากที่ผ่านไปเป็นเวลานาน คนตระกูลหลัวก็เริ่มจะเต็มไปด้วยความเย่อหยิ่ง

แต่ความเย่อหยิ่งของพวกเขาก็ต้องถูกทำลายลงถึง 2 ครั้ง ครั้งแรกเป็นตอนที่หลัวไห่ถึงเลือกหานเฉินเป็นผู้สืบทอดของเขา ส่วนครั้งที่ 2 ก็คือตอนที่หลัวไห่ถึงเลือกหานเหยียนเป็นผู้สืบทอด

พวกเขา รู้สึกไม่พอใจกับเรื่องนั้นอย่างมาก ถึงแม้ตระกูลหลัวจะไม่ได้ใหญ่
อะไร แต่มันก็มีสมาชิกหลายคนในตระกูลที่อยู่ในก๊อตแซงซวี่ การที่หลัว
ให้ถึงเลือกคนนอกตระกูลมาเป็นผู้สืบทอดนั้น ทำให้พวกเขารู้สึกอึดอัดใจ
อย่างที่สุด

ด้วยความเย่อหยิ่งของพวกเขาทำให้พวกเขาแสดงความดูถูกต่อตระกูล
หาน พวกเขาจะไม่ได้สนใจหานเฉินและหานเหยียนด้วยซ้ำ พวกเขา
พยายามที่จะหลีกเลี่ยงและไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับคนตระกูลหาน มันคล้ายกับ
ตอนที่คนบางคนเปลี่ยนช่องเมื่อเห็นคนที่ไม่ชอบอยู่ในทีวี

ความจริงแล้วมันมีอยู่น้อยตระกูลนักที่ตระกูลหลัวจะให้ความสนใจ

“แม่ของหานเฉินก็คือหลัวหลาน ดังนั้นพวกนายจึงเป็นลูกของเขา” เจียซือ
เต้าพูด

ทั้งหลัวอวี่และหลัวฮุยต่างก็มีสีหน้าที่ไม่พอใจนักเมื่อได้ยินชื่อของ ‘หาน
เฉิน’ และ ‘หลัวหลาน’

“นายคือหานเซ็น? เป็นเรื่องที่น่าประทับใจจริงๆที่นายวิวัฒนาการมาเป็น
กึ่งเทพได้ตั้งแต่อายุน้อยแบบนี้ แต่นายไม่ได้เดินตามเส้นทางที่ถูกต้อง
ดังนั้นนายไม่มีวันจะขึ้นไปถึงจุดสูงสุดได้” หลัวอวีพูด

‘หมอนี้มันเป็นบ้าอะไรของมัน?’ หานเซ็นขมวดคิ้ว เขาไม่เคยพบกับ
หลัวอวีมาก่อน แต่อีกฝ่ายกลับพูดจาเสียมารยาทกับเขาอย่างไม่มีเหตุผล

หานเซ็นไม่ได้รู้เรื่องที่หลายคนในตระกูลหลัวต้องการจะเป็นผู้สืบทอดต่อ
ของหลัวไห่ถึง แต่แล้วหลัวไห่ถึงกลับไปเลือกหานเซ็นแทน และที่แย่
ยิ่งกว่านั้นหานเซ็นกลับไม่สนใจอะไรเกี่ยวกับวิชาจำลองนภา ซึ่งนั่นทำให้
คนในตระกูลหลัวไม่พอใจอย่างมาก

จากมุมมองของคนตระกูลหลัว พวกเขาเป็นตระกูลที่แข็งแกร่งที่สุดใน
สหพันธ์ ดังนั้นวิชาจำลองนภาจึงถือว่าเป็นวิชาที่แข็งแกร่งที่สุด
เช่นเดียวกัน การกระทำของหานเซ็นนั้นเป็นอะไรที่โง่เขลาและน่าขำใน
สายตาของพวกเขา

“นั่นอะไรคือเส้นทางที่ถูกต้อง?” หานเซ็นพูดขณะที่มองไปที่หลัวอวี

ห่านเซ็นเองก็มีเรื่องบาดหมางกับคนตระกูลหลัวเช่นกัน ดังนั้นเขาจึงไม่
คิดจะปล่อยเรื่องนี้ไปง่ายๆ

หลัวอวี๋เย้ยหยัน “มันไร้ประโยชน์ที่จะพูดกับคนโง่”

หลังจากพูดเสร็จหลัวอวี๋ก็เดินผ่านห่านเซ็นไป

“คนพวกนี้เขาเป็นบ้าอะไร?” ห่านเซ็นขมวดคิ้ว

“พวกเรารีบกลับไปคุยกันที่ห้องดีกว่า”

ในตอนแรกเจียซือเต๋าคิดว่าห่านเซ็นจะใกล้ชิดกับคนในตระกูลหลัว ซึ่งนั่น
เป็นเหตุผลที่เขาแนะนำทั้ง 2 ฝ่ายให้รู้จักกัน เขาไม่ได้คาดคิดว่าเหตุการณ์
จะเป็นแบบนี้ ดังนั้นเขาจึงรีบพูดเพื่อเปลี่ยนเรื่อง

ทั้งหลัวอวี๋และหลัวฮุยเดินจากไป ส่วนหลัวลี้มองห่านเซ็นอยู่ชั่วครู่ แต่
ไม่ได้พูดอะไร

เธอไม่ได้เป็นสมาชิกที่แท้จริงของตระกูลหลัว เพราะเธอถูกรับมาเลี้ยง
ดังนั้นถึงเธอจะมีความเยื่อหยิ่งในตระกูลหลัวอยู่บ้าง แต่มันก็ไม่ได้มาก
อย่างหลัวอวี่

และเนื่องจากเขาเป็นลูกของหลัวหลาน หลัวลี่จึงให้ความสนใจกับหาน
เฉินเป็นพิเศษ เธอรู้เรื่องเกี่ยวกับหานเฉิน เธอรู้ว่าหานเฉินนั้นเป็นคนที่สุด
ยอด และหลัวอวี่ไม่สามารถจะเทียบอะไรกับหานเฉินได้

แต่ถึงยังไงเธอก็เป็นคนตระกูลหลัว ดังนั้นเธอจึงไม่ควรจะพูดอะไรกับหาน
เฉินมากนัก

หลัวลี่เดินไปกับพวกหลัวอวี่สักพัก แต่หลังจากนั้นเธอก็หาข้ออ้างแยกตัว
ออกมา เธอตรงไปที่พักอาศัยของหลัวไห่ถึงและบอกให้เขารู้ว่าหานเฉินมา
ที่เมืองเทพสังหาร

หานเฉินตามเจียซือเต๋าไปที่บ้านของเขา หลังจากนั้นเจียซือเต๋าก็อธิบาย
ข้อเสนอของเขากับหานเฉิน

เจียซือเต้าค้นพบมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดที่พิเศษอยู่กลุ่มหนึ่ง พวกมันไม่สามารถเคลื่อนไหวด้วยตัวเองได้ แต่พวกมันมีพลังป้องกันที่แข็งแกร่งอย่างไม่น่าเชื่อ ดังนั้นมันจึงเป็นไปได้ที่พวกเจียซือเต้าจะฆ่ามอนสเตอร์ชั้นสุดยอดพวกนี้

หลังจากที่ได้เห็นพลังโจมตีที่สูงอย่างน่าอัศจรรย์ของห่านเฉิน เขาก็ตัดสินใจยื่นข้อเสนอให้กับห่านเฉิน

ห่านเฉินไม่ได้ถามว่ามอนสเตอร์ชั้นสุดยอดพวกนั้นอยู่ที่ไหน แต่เขาถามเกี่ยวกับลักษณะของพวกมันแทน

ห่านเฉินขมวดคิ้ว หลังจากนั้นเขาก็พูดทวนสิ่งที่เจียซือเต้าเพิ่งจะพูด

“พวกมันเกิดขึ้นมาบนดิน พวกมันก็มีระยะการโจมตีที่แคบ ดังนั้นพวกจะแค่นอนอยู่เฉยๆ มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดแบบนี้มันมีอยู่จริงๆ อย่างนั้นหรือ?”

“พวกมันมีอยู่จริงๆ! ฉันเห็นพวกมันมากับตา! ฉันเป็นคนเดียวที่รู้เกี่ยวกับที่นั่น ถ้านายยินดีจะร่วมมือกับฉันละก็ ฉันจะพานายไปที่นั่นในอีกไม่ช้า” เจียซือเต้าชี้นิ้วขึ้นฟ้าเพื่อสาบาน

ตอนที่ 1559 หลัวไห่ถึง

“ทำไมพวกเราถึงไม่ไปตอนนี้เลย?” หานเฉินถาม

เจียซือเต้าตอบ “ฉันได้ไปพูดคุยเรื่องนี้กับคนตระกูลหลัวก่อนแล้ว แต่ฉันยังหาข้อตกลงกับพวกเขาไม่ได้เลย มันอาจจะต้องใช้เวลาอีกสักหน่อย แต่นายวางใจได้ หลังจากที่ฉันตกลงกับคนตระกูลหลัวได้แล้ว ฉันจะให้นายเข้าร่วมด้วย”

หานเฉินเข้าใจความหมายของเจียซือเต้าในทันที เจียซือเต้าไม่สามารถจะข้ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดพวกนี้ได้ ดังนั้นเขาจึงต้องร่วมมือกับคนตระกูลหลัว แต่เขาก็กลัวว่าคนตระกูลหลัวจะทรยศเช่นกัน

ตอนนี้เมื่อมีหานเฉินอยู่ด้วย เขาเลยจะใช้หานเฉินเป็นตัวรักษาสมดุลระหว่างเขากับคนตระกูลหลัว เพื่อที่เขาจะไม่ได้ถูกฝ่ายไหนเอาเปรียบ

มันเป็นไปได้ว่าเจียซือเต้าจงใจจัดฉากให้หานเฉินบังเอิญไปพบกับหลัวอวี เขาอาจจะต้องการดูก่อนว่าความสัมพันธ์ระหว่างหานเฉินกับคนตระกูลหลัวนั้นแย่งจริงอย่างที่เคยได้ยินมาหรือเปล่า

‘แม่เจ็ช้ขอเต้าจะวางแผนได้ดี แต่คนตระกูลหลักก็เขี้ยวเกินกว่าที่จะเปิดโอกาสให้เขา ดูเหมือนว่าสุดท้ายแล้วเขาอาจจะจำเป็นต้องเลือกเอาสักทางหนึ่ง’ หานเซ็นตอบตกลงกับเจ็ช้ขอเต้าว่าจะอยู่ในเมืองเทพสังหารต่ออีกสัก 2-3 วันเพื่อรอฟังข่าว

หานเซ็นใช้เวลาช่วงนั้นในการดูดซับพลังชีวิตที่เขาได้มาจากสุนัขหลังดำ ตอนนี้เขาเก็บจีโนพ้อยชั้นสุดยอดได้ 26 พ้อยแล้ว ทำให้ร่างกายของเขาพัฒนาขึ้นอย่างมาก

หลังจากนั้นหานเซ็นก็กลับไปที่พักพิงเพื่อบอกกับครอบครัวว่าเขายังคงสบายดี

หลังจากผ่านไป 2-3 วัน เจ็ช้ขอเต้าก็มาหาหานเซ็นอีกครั้งหนึ่ง เขายิ้มออกมาและพูด

“น้องหาน เมื่อหลั๋ววี่ได้ยืนยันว่านายจะเข้าร่วมด้วย ไม่ว่าฉันจะพูดอย่างไรก็ตามเขาก็ไม่ยอมให้ความร่วมมือเลย เมืองแห่งนี้เป็นของตระกูลหลั๋ว ดังนั้นฉันจึงไม่รู้ว่าควรจะทำยังไงดี”

ห่านเซ็นไม่ได้ใส่ใจอะไรเกี่ยวกับสิ่งที่เจียซือเต้าพูดนัก เพราะเมื่อดูจากคำพูดแล้วเจียซือเต้าก็คงจะเลือกร่วมมือกับคนตระกูลหลัวอยู่ดี

“ถ้าอย่างนั้นก็ขอให้คุณโชคดี” ห่านเซ็นพูดและจากไป

“คุณเจีย คุณจะร่วมมือกับคนตระกูลหลัวจริงๆอย่างนั้นหรือ?” กิ่งเทพที่เป็นผู้ติดตามของเจียซือเต้าถาม เมื่อเห็นห่านเซ็นจากไปแล้ว

“ฉันไม่คาดคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างคนตระกูลหลัวกับห่านเซ็นจะแยขนาดนั้น ถ้าห่านเซ็นเข้าร่วม หลัวอวี่และคนอื่นๆจะไม่ยอมเข้าร่วมเป็นอันขาด และถ้าฉันต้องเลือกระหว่างพวกเขา ฉันก็คิดว่าคนตระกูลหลัวดูจะพึ่งพาได้มากกว่า” เจียซือเต้าพูด

“ทำไมคุณไม่เลือกห่านเซ็นล่ะ? เขาแข็งแกร่งอย่างไม่น่าเชื่อ แถมเขาก็มีแค่ตัวคนเดียว พวกเราจะได้ไม่ต้องแบ่งผลประโยชน์มากนัก” กิ่งเทพพูดด้วยความสับสน

เจียซื่อเต้าส่ายหัวและพูด “พวกเราไม่รู้ว่หานเซินแข็งแกร่งขนาดไหนกัน
แน่ แต่พวกเรารู้ถึง**ความแข็งแกร่ง**ของคนตระกูลหลว่ดี นอกจากนั้นหาน
เซินก็ไม่ได้ฝึกวิชาจำลองนภา ดังนั้นมันจะดีกว่าถ้าพวกเราอยู่ข้าง
เดียวกับตระกูลหลว่”

...

หลังจากที่หานเซินออกมาจากบ้านของเจียซื่อเต้า เขาก็ตัดสินใจไปจาก
เมืองเทพสังหาร

แต่ทว่าก่อนที่หานเซินจะไปถึงประตูเมือง เขาก็เห็นหลว่ลี่ยืนคอยเขาอยู่

“เทพสังหารต้องการจะพบกับนาย” หลว่ลี่พูดออกมาตรงๆ

“แต่ฉันไม่อยากพบเขา” หานเซินไม่ค่อยชอบใจหลว่ลี่ให้ถึง ดังนั้นเขาจึง
ปฏิเสธไปตรงๆ เขาเดินผ่านเธอไปและเตรียมที่จะออกไปจากเมืองเทพ
สังหาร

“เขาต้องการจะพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องของหานเหียน” สิ่งที่หลัวลี่พูดทำให้หานเซินหยุดฝีเท้าของตัวเองทันที

“ไม่มีเรื่องอะไรต้องคุยกันอีก อย่าคิดว่าพวกเธอจะดึงเหียนไปได้เพียงเพราะว่าเธอฝึกวิชาจำลองนภา แซ่ของเธอยังคงเป็นหาน ไม่ใช่หลัว” หานเซินพูด

“นายจะพูดเรื่องนั้นกับฉันไปมันก็ไร้ประโยชน์ นายต้องไปพูดกับเทพสังหาร หรือว่านายกลัวเขา?” หลัวลี่พูด

“ฉันก็ได้ ฉันจะไปคุยกับเขา” หานเซินรู้ว่าหลัวลี่พยายามจะยั่วยุเขา แต่สิ่งที่เธอพูดก็ดูสมเหตุสมผล แถมตอนนี้เขาก็แข็งแกร่งพอที่จะพูดคุยกับหลัวให้ถึงได้แล้ว

ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม หานเซินไม่ต้องการให้หานเหียนถูกดึงเข้าไปพันพันกับวัฏจักรอันเลวร้ายที่ไม่มีวันจบสิ้น หานเซินยอมตายดีกว่าที่จะปล่อยให้เรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นกับน้องสาวของเขา

“เชิญทางนี้” หลัวลี่นำทางหานเซินไป

ห่านเซ็นตามหลัวลีไปจนกระทั่งถึงห้องๆหนึ่ง ห่านเซ็นคิดว่าสถานที่ที่หลัวให้ถึงอยู่จะเป็นอะไรที่สวยงาม แต่เขาก็ต้องตกใจเมื่อเห็นที่อยู่อาศัยของหลัวให้ถึง

บ้านที่หลัวให้ถึงอาศัยนั้นอยู่ดูประหลาดมากๆ มันมีเพียงแค่เตียงนอน โต๊ะ และเก้าอี้อย่างละอัน นอกจากนั้นแล้วในห้องก็ว่างเปล่า

หลัวให้ถึงเคยมาพบกับห่านเซ็นแล้วครั้งหนึ่ง ในตอนที่ห่านเซ็นได้รับบาดเจ็บหนัก ซึ่งในตอนนั้นหลัวให้ถึงก็ยังคงดูเหมือนกับตอนนั้นไม่มีผิด

หลัวให้ถึงนั่งอยู่หลังโต๊ะขณะที่กำลังมองไปที่ห่านเซ็น เทพสังหารหลัวในตำนานที่ท่องไปในก๊อตแซงชั่ววิญดูเหมือนกับชายวัยกลางคนปกติทั่วไป เขาไม่ได้ดูดุร้ายอะไรเลย เขามองห่านเซ็นด้วยท่าทางที่สงบ

“อย่าได้คิดที่จะใช้ประโยชน์จากเหยียน เธอเป็นคนตระกูลห่าน ไม่ใช่หลัว คุณไม่มีสิทธิ์จะให้เธอไปต่อสู้เพื่อตระกูลหลัว” ห่านเซ็นพูดอย่างตรงไปตรงมา

หิ้วให้ถึงไม่ได้ดูโกรธอะไร เขาโบกมือเพื่อบอกให้หิ้วลื้อออกไปจากห้อง

ห่านเซ็นเตรียมจะพูดอะไรบางอย่างต่อ แต่หิ้วให้ถึงก็พูดขึ้นมาก่อน “ฉันกำลังจะตาย”

ห่านเซ็นซ็อกไปชั่วขณะ เขามองหิ้วให้ถึงอย่างตั้งใจและสังเกตเห็นว่าหิ้วให้ถึงยังคงดูมีชีวิตชีวาดี มันไม่ได้มีร่องรอยอะไรที่บอกว่าเขากำลังจะตายไปเลย พลังที่อยู่ภายในตัวของเขา ก็ยังคงดูมหาศาล เขาดูไม่เหมือนกับคนที่กำลังจะตายเลยสักนิด

“คุณคิดจะหลอกให้เหยียนไปต่อสู้อย่างนั้นหรือ? ชีวิตคุณเป็นเรื่องของตระกูลหิ้ว มันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับพวกเรา” ห่านเซ็นพูดอย่างไม่แยแส

หิ้วให้ถึงถอนหายใจ “ถ้ามันมีคนในตระกูลหิ้วที่พึ่งพาได้จริงๆ ฉันก็คงจะไม่ไปหาพวกนาย”

หิ้วให้ถึงหยุดไปชั่วครู่และพูดต่อ “ตราบดีที่ฉันยังมีชีวิตอยู่ ฉันจะไม่ปล่อยให้น้องสาวของนายต้องแบกรับชะตากรรมนี้ แต่ตอนนี้ฉันกำลังจะ

ตาย และฉันก็อยู่ได้อีกเพียงแค่ 5 ปีเท่านั้น การต่อสู้กับซูร่าหยกครั้งต่อไป
จะเกิดขึ้นในอีก 6 ปีข้างหน้า ดังนั้นฉันทำได้แค่ขอให้หานเหียนไปต่อสู้
แทน เพราะนั่นเป็นโอกาสเดียวที่พวกเราจะรอดไปได้”

“ขอพูดอีกครั้งว่านั่นเป็นเรื่องของพวกเขาคุณ มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับพวก
เรา และฉันก็ไม่มีทางจะปล่อยให้เหียนไปต่อสู้เพื่อคนตระกูลหลัว” หาน
เฉินพูด

หลัวไห่ถึงสายหัว “เธอได้ฝึกวิชาจำลองนภาของจริงแล้ว ถึงแม้เธอจะไป
ไม่ต่อสู้ ซูร่าก็จะออกตามหาเธออยู่ดี”

ตอนที่ 1560 จักรพรรดินีก็คือซูร่าหยก

“ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าคุณตั้งใจจะหลอกใช้พวกเรานะสิ”

หานเซินไม่ได้พูดออกมาเสียงดัง เพราะยังงั้นชะช่ายแก่คนนี้ก็เป็นผู้อาวุโสคนหนึ่ง

ก่อนที่หานเซินจะได้พูดอะไร หลัวไห่ถึงก็พูดขึ้นมา “ถึงแม้ฉันไม่อยากจะยอมรับ แต่ความจริงแล้วซูร่าหยกมีสายเลือดของซูร่ามากกว่าพวกเราทำให้เขาฝึกวิชาจำลองนภาได้ดีกว่า ดังนั้นเพื่อที่จะเอาชนะการต่อสู้กับซูร่าหยก ฉันเลยใช้วิธีการพิเศษบางอย่างซึ่งมันทำให้พลังชีวิตของฉันถูกเผาผลาญไปอย่างรวดเร็ว และไม่ว่าจะพยายามมากแค่ไหน ฉันก็อยู่ได้อีกไม่เกิน 5 ปี”

หลังจากที่หยุดไปชั่วครู่ หลัวไห่ถึงก็พูดต่อ “ฉันไม่ได้พูดเรื่องนี้เพื่อให้นายเห็นใจ ฉันแค่อยากจะบอกนายถึงสิ่งที่เกิดขึ้น และฉันก็ต้องการให้นายรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ที่แท้จริงของหานเหยียน ถ้านายห่วงใยเธอจริงๆ นายก็ควรจะช่วยให้เธอเอาชนะการต่อสู้ที่จะเกิดขึ้นในอีก 6 ปีข้างหน้า”

“ฉันบอกแล้วว่าจะไม่ปล่อยให้เหียนไปต่อสู้อย่างเดียวเพื่อตระกูลหัว นั่นไม่ใช่เรื่องของเธอ”

ถึงแม้ห่านเชินจะประหลาดใจที่ได้รู้ว่าหัวให้ถึงอาจจะตายในอนาคตอันใกล้นี้ แต่เขาก็ไม่คิดจะยอมให้รูปแบบนั้นเกิดขึ้นกับห่านเหียน

หัวให้ถึงมองห่านเชินราวกับว่าเขากำลังมองเด็กที่เอาแต่ใจคนหนึ่ง เขายิ้มและถาม “ถ้าอย่างนั้นนายมีแผนจะทำอย่างไร?”

“พวกเขาต้องการวิชาจำลองนภาไม่ใช่หรือ? ฉันก็แค่เอามันไปให้พวกเขาก็สิ้นเรื่อง” ห่านเชินพูด

หัวให้ถึงส่ายหัวอย่างช้าๆ “ถึงแม้นายจะมอบมันให้พวกเขา ชูว่าหยกก็ไม่ยอมปล่อยให้พวกนายไปอยู่ดี นายคิดหรือว่าพวกเขาจะยอมปล่อยให้คนที่เกี่ยวข้องกับวิชาจำลองนภา? ถึงนายจะให้มันกับพวกเขา พวกเขาก็จะฆ่าห่านเหียนอยู่ดี แม้แต่แม่ของนายที่เคยฝึกวิชาจำลองนภาก็อาจจะถูกตามล่าด้วยเช่นกัน”

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็แค่ฆ่าพวกเขาให้หมด” ห่านเชินพูด

หลัวให้ถึงถามขึ้นมาอย่างกะทันหัน “นายไม่คิดว่า ‘ซูร่าหยก’ นี่ฟังดูคุ้นๆ
หรือกหรือ?”

“หมายความว่าอะไร?” หานเซ็นถามด้วยความสับสน

หลัวให้ถึงส่ายหัวและพูด “จักรพรรดินีของเผ่าพันธุ์ซูร่าเองก็มีชื่อว่าซูร่า
หยก นายคงจะไม่คิดว่าเป็นแค่เรื่องบังเอิญหรือไม่ใช่ไหม?”

“จักรพรรดินีคือซูร่าหยกของรุ่นนี้อย่างนั้นหรือ?”

หานเซ็นตกตะลึง เขาคิดว่ามันแปลกๆที่ชื่อทั้ง 2 คล้ายคลึงกัน เขาไม่ได้
คาดคิดว่าจักรพรรดินีของซูร่าจะเป็นทายาทของซูร่าหยก

ซูร่านั้นให้ความสำคัญกับสายเลือดมากกว่ามนุษย์ ดังนั้นการที่ซูร่า
หยกซึ่งเป็นลูกครึ่งระหว่างมนุษย์กับซูร่าได้กลายมาเป็นจักรพรรดินีของซู
ร่านั้นทำให้หานเซ็นตกใจอย่างมาก

หิ้วให้ถึงพัยหน้า “องค์จักรพรรดินีก็คือทายาทของซูร่าหยกในรุ่นนี้ และเธอก็เป็นทายาทที่แข็งแกร่งที่สุดเท่าที่เคยมีมา ถึงแม้เธอจะฝึกวิชาจำลองนภาแค่ครั้งเดียว แต่ฉันก็แทบจะเอาชนะเธอไม่ได้ในการต่อสู้ครั้งก่อน และถึงฉันจะมียังมีชีวิตอยู่ในอีก 6 ปีข้างหน้า มันก็มีโอกาสสูงที่ฉันจะพ่ายแพ้ให้กับเธอ”

หิ้วให้ถึงนำของบางอย่างออกมาและส่งมันให้กับหานเฉิน

“นี่คือบันทึกการต่อสู้ระหว่างฉันกับซูร่าหยก รวมถึงเทคนิคบางอย่างที่ฉันพัฒนาขึ้นเพื่อใช้ร่วมกับวิชาจำลองนภา ฉันหวังว่านายจะนำพวกมันไปให้กับหานเหยียน เธอจะต้องเอาชนะในการต่อสู้ในอีก 6 ปีข้างหน้าให้ได้ ถ้าเกิดเธอเป็นฝ่ายแพ้ มันไม่ใช่แค่ตระกูลหิ้วเท่านั้นที่จะล่มสลาย แต่ทั้งสหพันธ์ก็จะล่มสลายเช่นเดียวกัน ฉันไม่อาจจินตนาการถึงพลังของซูร่าหยกที่ฝึกวิชาจำลองนภาฉบับสมบูรณ์ได้เลย”

หานเฉินไม่ได้รับของพวกนั้นมา เขาพูดอย่างใจเย็น

“หานเหยียนคือน้องสาวของฉัน ดังนั้นฉันจะเป็นคนสอนเธอเอง คุณไม่จำเป็นต้องกังวลอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ ฉันจะพูดเป็นครั้งสุดท้ายว่าอย่าได้

เข้าไปยุ่งกับน้องสาวของฉันอีก เพราะฉันจะฆ่าทุกคนที่กล้าเข้ามายุ่ง ไม่
ว่าจะเป็นคุณหรือซูว์ย่าหยกก็ตาม”

หานเซ็นเตรียมตัวที่จะเดินออกไป

“หนุ่มน้อย นายมันดี๊ร้อนเกินไป นายทำตัวเหมือนกับหลานเอ๋อไม่มีผิด ทั้ง
กระด้างกระเดื่องและไม่ยอมรับฟังความเห็นของใครทั้งนั้น”

หลว้ให้ถึงพูด “นายเคยคิดไหมว่าความบ้าบิ่นของนายอาจจะทำให้ชีวิต
ของน้องสาวต้องเป็นภัย หรือแม้แต่ชีวิตของแม่นายด้วย?”

หลว้ให้ถึงเห็นว่าหานเซ็นยังคงไม่ต้องการจะรับฟัง เขาถอนหายใจออกมา
“ถ้าฉันมีทางเลือกอื่นล่ะก็ ฉันก็คงจะไม่เลือกพวกนาย ถึงแม้ตระกูลของ
ฉันจะถูกทำลาย แต่พวกนายก็ยังใช้ชีวิตอย่างสงบสุขได้ แต่ความจริงก็คือ
หลานเอ๋อเองก็ได้ฝึกวิชาจำลองนภาเช่นกัน ถึงแม้ตระกูลหลว้จะถูกกวาด
ล้างจนหมด ซูว์ย่าหยกก็ไม่มีทางปล่อยเธอไปแน่ นายเกิดมาเป็นคนตระกูล
หลว้ ดังนั้นไม่ว่าฉันจะบังคับพวกนายหรือไม่ ข้าเรือซูว์ย่าหยกก็ต้องไปหา
พวกนายอยู่ดี”

“รับมันไปเถอะ นี่คือความหวังของตระกูลหลัว และมันก็คือความหวังของพวกนายด้วย” หลัวให้ถึงพยายามมอบของพวกนั้นให้กับหานเซิน

หานเซินมองไปที่หลัวให้ถึงซึ่งตอนนี้ดูเหมือนกับคนแก่ที่กำลังจะตาย ถึงแม้ภายนอกของเขาจะไม่ได้ดูแก่อะไร แต่ภายในของเขานั้นดูไม่ดีเอาซะเลย

หานเซินเริ่มรู้สึกเห็นใจหลัวให้ถึงอย่างน่าประหลาดใจ เขาถอยหายใจออกมา “คุณทำอะไรลงไป? ทำไมถึงมีชีวิตอยู่ได้อีกเพียงแค่ 5 ปี?”

หลัวให้ถึงพูด “ศักยภาพของฉันในตระกูลหลัวนั้นถือว่าเป็นระดับสุดยอดของสุดยอด แต่เมื่อเทียบกับซูร่าหยกแล้ว วิชาจำลองนภาของฉันยังอ่อนแออยู่ เนื่องจากเลือดของซูร่าในร่างกายจะเป็นตัวกำหนดพลังของวิชาจำลองนภา ดังนั้นฉันจึงต้องทำในสิ่งที่ไม่เคยมีมนุษย์คนไหนลองทำมาก่อน ฉันฝึกซูร่าเซนจ์ต่างๆที่ฉันเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง

ยีนของซูร่าในตระกูลหลัวนั้นเรียกได้ว่าแทบจะไม่มีเหลืออยู่แล้ว มันเป็นเพียงแค่ส่วนเล็กน้อยในสายเลือดของพวกเราเท่านั้น ฉันเริ่มฝึกซูร่าเซนจ์

ทั้งๆที่เป็นเพียงแค่มนุษย์ โชคดีที่ผลลัพธ์ออกมาดีกว่าที่ฉันจินตนาการเอาไว้มาก มันทำให้พลังของฉันเหนือกว่ามนุษย์ธรรมดาๆทั่วไป”

หลัวให้ดังพูดต่อ “พลังนั้นเมื่อรวมเข้ากับวิชาจำลองนภา มันก็ทำให้ฉันรู้เทียมทานในก๊อตแซงซ์วรี แต่ในขณะที่เดียวกันฉันก็ต้องสูญเสียความสามารถที่จะได้รับพลังไป ฉันยังกินเนื้อของมอนสเตอร์เพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับร่างกายตัวเองได้ แต่ฉันไม่สามารถรับสปีริตจีโนฟอยได้อย่างเดียวที่ฉันทำได้ก็คือพึ่งพาความแข็งแกร่งของร่างกายและพลังจากวิชาจำลองนภา แต่ด้วยพลัง 2 อย่างนี้รวมเข้าด้วยกัน มันก็มากพอที่ฉันจะต่อกรกับมอนสเตอร์ที่ทรงพลังในก๊อตแซงซ์วรีแห่งนี้ได้

แต่ทว่าพลังนั้นก็เกินกว่าที่ร่างกายของฉันจะรับได้ นายคงจะรู้สึกได้ว่าฉันมีพลังงานมากกว่ามนุษย์คนอื่นๆ ฉันเป็นเหมือนกับลูกโป่งที่ถูกเป่าจนใหญ่เกินไป และมันก็อาจจะระเบิดออกมาได้ทุกเมื่อ ฉันพยายามที่จะระงับพลังของตัวเองเอาไว้ แต่มันก็เอ่อล้นออกมาอยู่ตลอดเวลา ในอีก 5 ปีหรืออาจจะน้อยกว่านั้น ฉันก็จะระงับพลังของตัวเองเอาไว้ไม่ได้อีกต่อไป” หลัวให้ดังพูด